C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 03 Posedlá.pdb

PDB Name: Vampýra - 03 Posedlá
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mladá žena, která ztratila paměť, procitne na hřbitově - a je napadena neznámým raněným mužem. Jenže ve svitu vycházejícího slunce se muž rozpadne v prach. Žena ze hřbitova odejde. Od taxikáře se dozví, že je v Sydney - v Austrálii. Najednou pocítí sžíravý hlad a zakousne se taxikáři do krku. Tím žena rázem vystřízliví - utíká, až se octne před velmi starým domem - tím nejpodivnějším domem, jaký je možno si představit, protože jeho dveře a okna jsou pouhými atrapami. Ženy se zmocní vidiny, které jí postupně vracejí útržky paměti.

Konečně se dostane ke stařeně, která ji osloví jako Lilith Edenovou. Řekne jí, že Lilith opustila dům po svém "procitnutí" příliš záhy. Její pronásledovatelé teď prý jen čekají na to, až jim konečně padne do rukou. A existuje prý poselství její matky, které jí vše vysvětlí.

Žena zemře. Ve sklepení objeví Lilith rakev se svým jménem a v ní červené šaty. A najde hrob své matky. Tam se dostaví další vize. Lilith se dozví, že je dcerou upírky a smrtelníka a že se narodila v roce 1896. Jak bylo osudem předurčeno, matka při porodu dítěte zemřela a otec vzal Lilith s sebou do domu, který proměnil pomocí magie v nedobytnou pevnost. Čas od času musel ovšem dům opustit, aby pro Lilith obstaral potravu: čerstvou krev! Jako kamarádku, s níž by si mohla Lilith hrát, přivedl do domu sirotka - dívenku Marshu, která na rozdíl od Lilith stárla normálním tempem. Aby dívkám v domě čas ubíhal, upadaly tu a tam do magického spánku, zatímco se jim zdál "normální" život.

Jednoho dne zabili Lilithina otce upíři. Lilith v té době právě spala. Marsha otevřela dopis, který otec zanechal, a řídila se jeho pokyny. Nechala Lilith spát a infúzemi jí dodávala svou vlastní krev. Bděla nad ní.

A pak, když se blížil konec jejího života, probudila Marsha Lilith. Ta ve zmatku utekla z domu. Venku ji přepadl upír čekající téměř sto let - právě onen muž na hřbitově.

Lilith se vrátila do domu, ale vysvětlení její matky jí nedalo jasnou informaci o tom, co je jejím posláním. Zřejmě se má něco stát o jejích stých narozeninách - tedy za dva roky. Matka nakonec vyzvala Lilith, aby si oblékla šaty. Ty se zakously do Lilithiny pokožky, jako by měly tisíce drobných zoubků.

Ještě jednou se ozval matčin hlas. Varuje před nebezpečnou skupinou upírů a zejména před jejich vůdcem Landruem. Lilith bude muset proti upírům bojovat do té doby, než si uvědomí své poslání.

Když se pak Lilith vrátí zpět do haly, čeká už venku dav lidí, který vede taxikář. Lilith vyšla z domu zadním vchodem. Šaty se změnily ve velice nenápadné oblečení. Lilith odvlekl producent pornofilmů. Myslí si, že se mu podařil životní úlovek, ale nakonec je více než unaven a Lilith více než zasycena.

Parapsychologovi Brianu Secadovi se mezitím podařilo vniknout do opuštěného domu. To, co v jeho zdech prožil, ho stálo rozum. Když se mu podařilo z molochu uprchnout, byl starší o několik desítek let. Dům, poté, co vysál životní energii z lidí stojících kolem, se propadl pod zem.

Detektiv Warner má na příkaz svého šéfa vyšetřovat případ "zmizelého domu', ačkoliv by se nejraději věnoval vyřešení teorie o sérii vražd, jejíž pachatel už delší dobu řádí v Sydney a zanechává oběti se zlomeným vazem.

Krátce poté, co Lilith opustila svého "hostitele", objevil se u pornoproducenta Hora-hlava upírů v Sydney. Pokusí se z něj dostat potřebné informace a promění ho ve služebníka. Pak se opět pustí po stopách Lilith.

Jeho synovi se podařilo Lilith dopadnout - a její šaty ho zabijí. Když se celá upíří smečka shromáždila, zabily Lilithiny šaty i Horu. Lilith se předtím jen s námahou podařilo utéci do kostela, jehož atmosféra pro ni, díky podílu lidských genů, není smrtící...

S
luneční svit neušetřil nic. Bylo to to nejhorší pondělí za uplynulých tisíc let. Den, který se raději neměl vůbec objevit v kalendářích.

Policejní detektiv Jeff Warner byl vždycky proti pověrám. Stál pevně oběma nohama na zemi, dokud... ano, dokud se jeho jednoduchý, vypočitatelný obraz světa nezhroutil během jediného dne ve smršti zhola nemožných událostí.

Needles byl mrtev. Jeho asistent už zřejmě touto dobou ležel na Hendriksově pitevním stole. Warner o to policejního patologa požádal osobně. Ještě horší ovšem byla představa, že se nikdy nedozví, nač vlastně Needles zemřel.

On a tucet dalších mužů, kteří stáli příliš blízko u toho děsivého domu, když to přišlo.

Když přišlo co...?

"To kdybychom věděli," zamručel Warner a projel si rukou rozcuchané vlasy.

"Prosím?" zeptal se jeden z vědců, kteří pracovali opodál. Vzhlédl od svého měřícího přístroje a svým zevnějškem

Warnerovi skutečně připomněl zmizelého parapsychologa Briana Seeadu, který z pověření šéfa policie prohledával onu budovu obklopenou křovím a stromy. Od té doby ho pohřešovali. Nikdo skutečně nevěděl, co se s ním stalo. Podle svědeckých výpovědí se z domu vypotácela jakási stará osoba a pak se lidé v nejbližším okolí skáceli mrtví k zemi. Možná byl ten stařec Secada, který padl za oběť stejnému fenoménu jako ti lidé venku. Ale to byla pouhá spekulace. Warner se raději držel faktů.

Faktem číslo jedna bylo, že včetně Secady zaznamenali až dosud jedenáct obětí na životech. Většina z nich zemřela - byť to znělo sebevíc absurdně - na stařeckou slabost. Mladí zdraví policisté v průměrném věku pětatřiceti let zemřeli na zestárnutí a vypadali teď jako mumie.

Fakt číslo dvě se týkal areálu, na němž Warner viděl dům spolu s bující zahradou na vlastní oči. Jinak by možná pochyboval o jeho existenci, jako mnozí, kteří se dostavili až nyní - k zajišťování stop. Země se otevřela a pohltila onu budovu bez dveří a oken. Také veškerá zeleň uvnitř plochy obehnané zdí docela zmizela z povrchu země. Ale nic z toho nezanechalo jedinou stopu. Nebyl tu ani kráter, ani prohlubeň - zůstala pouze holá zem, na níž nerostlo ani stéblo trávy!

Fakt číslo tři vrtal Warnerovi (po Needlesově smrti) hlavou nejvíce - týkal se ho totiž nejosobněji. Někdo se ho pokusil zabít. Přibližně ve stejnou dobu, kdy zde vypuklo to příšerné divadlo. Jacísi tři neskuteční muži si na něj počíhali v podzemní garáži. Tři chlapi, jejichž tváře jako by byly vymodelovány z plastelíny a jimž kulky z Warnerovy služební pistole, přestože všechny zasáhly naplno, ani v nejmenším neublížily. Bylo to k neuvěření.

Pokusili se zlomit Warnerovi vaz, ale v poslední chvíli byli vyrušeni a utekli.

Mohlo být po mně, pomyslel si Warner bez patosu. Ještě okamžik a byl jsem zralý pro Hendrikse. Jako Needles.

"Nic," odpověděl Warner se zpožděním. "Jen si tak mluvím sám pro sebe..."

Vědec přikývl, jako by to chápal.

"Už jste něco našli?" zeptal se Warner a pochopil, že tenhle pozemek, který teď byl naprosto prázdný, se mu od samého počátku nezamlouval. A půda pod nohama mu také byla jaksi nepříjemná. Možná si to pouze namlouval - možná to byla ovšem prostá skutečnost, která hladce zapadala do spousty ostatních nemožností.

Vědec místo odpovědi najednou zasténal.

"Pozor!"

Křikl na kolegu a na Warnera. "Cosi se tady dole děje...! Pozor!"

Rychle uchopil složitou aparaturu velikosti kufříku, která pracovala na principu hloubkového sonaru, a odběhl s ní směrem k bráně.

Ani Warner, ani ostatní zpočátku nepochopili vážnost situace. "Hej!" křikl detektiv za mužem, který vzal nohy na ramena. "Co jste to, k čertu, zjistil?"

Vědec se zastavil. Když otočil tvář k Warnerovi, zračila se v ní bezradnost. Zvolal: "Nevím! Bože, takovýhle signál jsem ještě nikdy nezažil! Ale zdá se, že se něco... blíží!"

"Blíží?"

Kdosi se ironicky uchechtl. Ale pak to ucítili všichni. Země pod jejich nohama se začala zachvívat krátkými tektonickými otřesy. Země pod zdmi vysokými jako dospělý člověk se začala vlnit jako hladina rybníka za prudkého větru.

Jenže teď nebylo větrno.

Jenže tohle nebyl rybník.

Jenže...

"Och, zatraceně...!"

Nedalo se zjistit, kdo to vykřikl, ale najednou se všichni rozběhli včetně Warnera. Domnívali se, že nebezpečí zmizelo s oním příšerným domem. Kdo se obával, že to šílenství ještě neskončilo, ten to zamlčel.

Warner neměl na tu věc vůbec žádný názor. Už šestatřicet hodin nespal a usnul by patrně i uprostřed hurikánu.

Jenže teď zase zpozorněl.

Po vědci, který varovně vykřikl, byl Warner druhý, kdo proběhl železnou zahradní brankou. Za ním běželi další. Mnozí se třásli i poté, co už měli pod nohama pevnou zem.

Warner se zastavil, když si všiml, že hranicí toho chvění je zahradní zeď. Za ní - tedy mimo pozemek, který byl zatajen ve všech aktech pozemkového úřadu - vládlo téměř strašidelné ticho.

Ze všech stran sem doléhaly hlasy. Také hlasy těch, kteří se starali, aby výjimečný stav, vyhlášený pro tuto část Paddington Street, byl dodržován. Zátaras kolem domu číslo 333 byl tak velký, že Warner ze svého místa vůbec neviděl k jeho hranicím.

Zamířil k bráně.

Přes mříže si mohl pohodlně prohlédnout celý areál. Když se vedle něj a za ním natlačili další lidé, kteří zjistili, že jev, jenž policisty vyhnal z pozemku, zde nepůsobí, neotočil se k nim. Upřeně hleděl na pozemek. Na holou, písčitou zem, kde nerostl ani plevel.

Až na...

Nikdo nechápal, co se to uvnitř zdí děje. Nikdo si to nedovedl ani v nejmenším vysvětlit. Ale každý to viděl: Zahrada, která zmizela tak náhle, jako by byla zezdola vtažena za kořeny - se strašidelným způsobem zase vrátila! Z vyschlé země si váhavě razily cestu první výhonky. Všude, kam oko dohlédlo, rašila znovu vegetace, o níž se všichni domnívali, že zmizela navždy!

Během několika vteřin se pustina zazelenala. A rostliny bujely dál. Nabývaly prvních konkrétních tvarů. Nepředstavitelnou rychlostí rostly keře, stromy a květiny...

"Můžu nechat trošku víc?" zeptala se Abigail Jonesová. Její mdlé oči se zabodly do pohledu Duncana Luthera, přičemž výstřihem se opřela o řeznický pult tak, že přihlížející musel zapochybovat, jestli růžolící řeznice myslí skutečně pouze šťavnatý kus masa na váze.

Zdálo se, že mladý aspirant kněžského povolání byl nad takovéto úvahy povznesen. Vlastně je to škoda, pomyslela si Abigail. Když vešel do malého krámku poprvé, strašně se jí zalíbil jeho úsměv. Abigail si rychle zjistila jeho jméno - ne od něj samotného, ale od Charlotty, která pracovala vzadu v chladírně jako pomocnice. Charlotte, pokud se právě neohánela řeznickou sekyrou - horlivě chodila do kostela.

Duncan Luther u Lorrimera "sloužil" - takhle opovržlivě se alespoň vyjádřila Charlotte. Zdálo se, že sama hledí zálibně na modrookého chlapce. Abigail ovšem nevěřila, že by tlustá Charlotte měla sebemenší šanci. Charlotte byla dost svalnatá - jenže její tělo rozhodně nebylo možno nazvat pohlednou postavou. Měla úctyhodnou míru přes prsa, jenže ta se projevovala nejen na prsou samotných, ale na rovnoměrně rozděleném tuku po celém obvodu těla. Kdyby Abigail a Charlotte nebyly přítelkyně, ani ona by se občas rozhodně nedokázala zdržet uštěpačné poznámky, jestli se Charlotte někdy sama nesekla do kýty.

Ale byly přítelkyněmi. Dokonce dobrými přítelkyněmi, které si svěřovaly téměř všechna tajemství.

"Ještě trochu," usmál se Luther, "a pult by se rozpadl..." Abigail le zarazila, pohlédla na sebe, pochopila, co tím myslel, a začala se tak chechtat, že trvalo jen chvíli a ve spojovacích dveřích se objevila Charlottina tvář. Začervenala se a hned zase zmizela.

Abigail se ještě jednou zachechtala a zabalila maso do sáčku. Luther zaplatil jako obvykle malými bankovkami a několika narychlo odpočítanými mincemi. Abigail nemusela vydávat ani cent. "Příští neděli budu mít první kázání," řekl pohledný budoucí kněz a pak otevřel dveře opatřené zvonkem. "Byl bych moc rád, kdybyste mi pak řekly svůj upřímný názor..."

Abigail horlivě přikývla. Od té doby, co se odstěhovala z domova, nechodila do kostela. Jenže když se dozvěděla, koho v kostele může potkat, chodila tam s Charlottou každou neděli.

"Samozřejmě! Ráda!"

S úsměvem přikývl a zvolal: "To je fajn!" Zavřel pak s cinkáním dveře.

Sotva odešel, vklouzla do prodejny Charlotte. Zatím tady nebyli další zákazníci.

"To je ale úsměv!" rozplývala se. Pak sklopila zrak a řekla: "To myslel mě?"

"Samozřejmě," zalhala Abigail a dodala: "Že se takový mužský takhle zahrabe..." Zavrtěla hlavou a pokoušela se ho ještě zahlédnout přes sklo výlohy.

Charlotte rovněž zavrtěla hlavou.

V téhle věci byly zajedno.

Jako by si - aniž to vyslovily nahlas - umínily, že novice zachrání před "posledním krokem", kterého by pak trpce litoval...

"Já už se toho nemůžu dočkat," zavzdychala Charlotte. "Už aby byla neděle. Zavřeme? Nevěřím, že by ještě někdo přišel. Většina lidí si už nakoupila. No tak! Kromě toho..."

Když byly o samotě, často se smály důvěřivosti lidí, kteří si kupovali maso.

Každodenní styk s ním vzbudil v Abigail a Charlotte zdravý odpor, a už dávno se naučily vážit si předností salátů či zeleniny - v nichž bylo ovšem stejné množství škodlivých látek.

Momentálně to s pracovní morálkou nebraly nijak vážně. Jejich šéf odjel na dva týdny na dovolenou, čehož si dopřával jednou do roka a obchod na tu dobu svěřoval jim. V podstatě se na ně mohl spolehnout.

To dobře věděl, protože jinak by asi neodjel.

"Kromě toho co?" zeptala se Abigail.

"Kromě toho mají všichni plnou hlavu té policejní akce o kus dál," řekla Charlotte tlumeným hlasem.

"To myslíš tu věc, o které mluví všichni, co sem přijdou - ale nikdo neví nic přesnějšího?"

"Přesně tak!" Charlotte přikývla. "Co myslíš, co je to doopravdy? Prý to byla příšerná šlupka. Možná někde prasklo plynové potrubí, nebo..."

"Tady přece nikdo nemá plyn!"

"No tak něco jiného. Dneska je toho tolik, co může vyletět do vzduchu. Možná nějaký kutil, co vymýšlí bomby, zaznamenal při některém ze svých pokusů nečekaný úspěch..."

"Ten tvůj humor je den ode dne černější. Neměla by ses tolik zamýšlet nad dobytkem, ale sama nad sebou."

Charlotte se dvojsmyslně usmála a vrátila se k původnímu tématu. "Některé obyvatele dokonce evakuovali z domů. Ať chtěli nebo ne."

"A jak to zdůvodnili?"

"Nijak."

"Metody policejního státu!" zaklela Abigail, která byla vlastně naprosto nepoliticky založená.

Poté Abigail zabalila uzeniny, zamkla krám a uzavřela pokladnu, zatímco Charlotte uklidila vzadu. O půl hodiny později obě vyšly ze řeznictví a na křižovatce opodál se rozešly. Obě bydlely ve čtvrti Paddington, i když ne v její nejdražší části.

Všude bylo nezvykle mnoho policistů.

"Takže zítra a pozdravuj ode mě Clarka...!" Charlotte zamávala a otočila se směrem k viktoriánským domům.

"Jo, zítra," zamumlala Abigail. Zmínka o Clarkovi jí na chvíli zkazila náladu, ale nedala to na sobě znát. "A ty si nechej zdát o krásném Duncanovi! Kdoví, možná tě apadne nějaký figl, jak ho odradit od té kněžské kariéry..."

Abigail se otočila směrem k Truperovu parku a snažila se nemyslet na nic jiného než na Duncana Luthera.

To ovšem pominulo, když posléze vstoupila do podkrovního bytu prosyceného výpary piva. Řev televize bylo

slyšet už v tmavé chodbě.

Clark ji už zřejmě čekal a po svém se "zahříval".

"Doprčic!" zaklela Abigail opět jako dáma. Od té doby, co Clark téměř lehkomyslně hodil za hlavu poslední džob, celý den se jen líně povaloval na pohovce. Myslel už jen na chlast, žrádlo a pelešení. Když ho Abigail poznala, bylo přitom to poslední jednou z jeho největších předností.

"Pravá láska holt nevydrží navěky," povzdychla si hořce. Sen o princi v temném hávu se definitivně rozplynul. Nebyl tady Duncan Luther, ale Clark Emmerson. A když se někdo vzepřel jeho alkoholickým videofantaziím, dokázal se chovat zatraceně hnusně. Mnohem hnusněi, než kdy Abigail své přítelkyni vyprávěla...

Byl unavený, měl žízeň a cítil se vyčerpaný do morku kostí. Ukrýval se zde ve sklepě ze strachu před sluncem celé hodiny. Byl zpola smyslů zbavený, protože bolesti v útrobách mu zároveň drtily mozek.

Krev! napadlo ho v morbidním vytržení! Potřebuji krev! Dychtím po ní!

Ve sklepě byla tma jako v pytli - vlhko, chladno a zatuchlo.

Muž, který zapomněl své jméno, přecházel neklidně em a tam. Neviděl stěny a překážky, do kterých narážel. Necítil bolest, kterou mu způsobovaly. Slyšel ale zvuky kolem jedoucích aut a kroky nic netušících chodců, kteří chodili kolem zamřížovaných oken. Sklepní otvory u země byly zakryty starými hadry, které ležely v jakémsi koši. Nepronikl sem už ani paprsek. Smrt zůstala venku.

Muž úpěl bolestí, když se mu do žaludku zabodlo cosi jako žhavá jehla. Začal přecházet ještě rychleji a bezcílněji. Dokonce i útržky rozumu, které si doposud uchoval, a které ho přiměly k tomu, aby se ukryl sem, teď přehlušila dychtivost, jež ho měnila v zajatce. Zajatce ne tohoto sklepení, ale jeho vlastního těla!

Když už se to nedalo vydržet, prudce otevřel dveře a vypotácel se do zšeřelé chodby. Na schodišti bylo vlhko, jako ostatně všude tady dole. Jednotlivé schody byly tak kluzké, že po prvních chvatných krocích uklouzl a dopadl tak tvrdě, že mu připadalo, že má páteř v jednom ohni. Na několik vteřin měl rozum jasný a čistý jako horský vzduch.

Vzpomněl si. Trýzní zavřel oči. Toužil zase zapomenout. Přímo se upnul k tomu přání. Ve vnitřnostech ho trýznil hlad. Dychtivost po lidské krvi!

S námahou se opět posbíral ze země.

Světla přibývalo, ale on už byl přesvědčen, že mu nemůže uškodit. Byl SILNÝ. Rozdal si to s peklem.

Sklep ležel za ním.

Jen se neohlížet.

Neváhat.

Schodiště pokračovalo.

Za zavřenými dveřmi hlasy. Byla to hádka. Dětský křik. Dětský křik.

"Aáaaa...!" vydralo se mu z úst.

Ale stoupal výš. Tak, že už to výš nešlo. Až se dostal ke dveřím, za nimiž bylo slyšet jiné tóny. Zvuky, které ho vybičovaly ještě více: sténání, kvičení ocelových per, unylá hudba, chraptivé drsné hlasy.

Otočil knoflíkem dveří.

Dveře povolily.

Vnikl do cizího bytu. Vydal se za zvuky. Dostal se k dalším dveřím, které byly pouze přivřené. Nahlédl škvírou. Zachvěl se touhou. Otevřel dveře. Oddělil těla. Mluvil zmateně.

A zakousl se...

Abigail dělala to, co často, aby zabránila modřinám: dala všemu volný průběh. Clark byl v jednom ohledu spolehlivý - nepotřeboval dlouhou dobu.

"Ležíš tady jako prkno!" zablábolil opilecky. Měl pravdu, ale to mu nepřekáželo v tom, aby pokračoval. Táhlo to z něj jako ráno z výčepu. Abigail si pro něj vymýšlela na padesát různých druhů smrti, zatímco - aby ho nerozzuřila - tu a tam ze sebe vypustila něco, co se podobalo tomu, co Clark pokládal za rozkoš.

Když začal oddychovat rychleji, věděla, že už to nepotrvá dlouho.

Jenže pak se stalo něco, co změnilo obvyklý odpor v strach...

Když pohlédla směrem za Clarkovo levé ucho, zahlédla starce, který se vynořil mezi televizorem a pohovkou. Dveře, pomyslela si nejasně Abigail. Nezamkla jsem...

Tahle nedbalost se během let zakořenila. Neměli, co by se dalo ukrást, a Clark byl téměř pořád doma. Jako pes u boudy. Tentokrát ovšem v téhle funkci selhal.

Abigail ho od sebe odstrčila. Zaraženě zafuněl, ale přestal sebou mrskat sem a tam a opřel se na loktech. "Co blbneš?" obořil se na ni.

Dál se nedostal.

Abigail pochopila svůj omyl, až když vetřelec jednu ruku zabořil do kštice Clarkových vlasů a druhou rukou sevřel spuštěné kalhoty jejího přítele, které visely asi ve výši kolen. Clark byl najednou nespoutanou a nečekanou silou odtržen od Abigail a muž jím brutálně mrštil přes celou místnost. Narazil ramenem a zátylkem do komody, a než vůbec stačil pochopit, co se s ním stalo - zůstal ležet v bezvědomí.

Abigail ležela jako zaražená mezi sedací soupravou a opěradlem pohovky. Měla rozepnutou blůzku a podprsenku prostě staženou pod velkými ňadry, takže i vleže předváděla svou mohutnost. Clark se nenamáhal s tím, aby jí stáhl sukni. Stáhl jí pouze kalhotky a hodil je kamsi za pohovku. Protože obuté boty ho velice vzrušovaly, měla Abigail pořád ještě kotníkové kozačky se špičatými podpatky.

Ve chvíli, kdy se směrem k ní pohnul onen příšerně hledící neznámý, nenapadlo ji nic jiného než právě tyto podpatky použít jako zbraně.

Bleskurychle přitáhla kolena a zvedla chodidla.

Stařec se zastavil.

Chtivě si olízl rty, které pak odhalily odporná ústa. Ačkoliv se zastavil, zdálo se, že to, co hodlala Abigail podniknout, nebere vážně.

Krátce se podíval na muže v bezvědomí, který se pořád ještě nehýbal.

"Čeho se bojíš?" obrátil se k Abigail. Jeho pohled se přisál k jejím ňadrům a ještě více se v něm zablýsklo.

Abigail se pokusila zapnout blůzu, ale ležela na ní celou vahou. Nešlo to.

"Kdo - jste? vydechla. "Jak to, že jste...?"

Postoupil o krok k Abigail a jeho ruce bleskurychle sevřely její zápěstí.

Žena křečovitě vykřikla.

Téměř ledabylým pohybem jí stařec stáhl kozačky z nohou. S duněním dopadly na parkety.

Abigail vytřeštila oči a chtěla se rozkřičet.

Stařec se prostě svalil dopředu. Jeho pravá ruka se jako centové závaží přitlačila na nos a ústa Abigail. Žena ztuhla a cítila, jak ji zachvacuje panika. Pokoušela se starce od sebe odstrčit.

Ten neohrabaně ohmatával její nahé tělo.

"Pěkná holčička!" mektal. "Pěkná, pěkná holčička...!*4

Pak otevřel ústa.

Abigail se zašklebila, protože si myslela, že ji chce políbit. Zápach hnojiště byl proti jeho dechu nebeskou vůní.

Když se jeho čelisti rozevřely jako medvědí past, udělalo se Abigail definitivně nevolno. Zmobilizovala veškerou sílu, aby se vymanila ze starcova sevření. Marně. Byl silný jako býk.

A pak jeho otevřený chřtán sjel kolem jejích rtů až ke krku.

Bolest projela Abigail až ke kořínkům vlasů. Zaslechla starcovo spokojené chrochtání jako přes vrstvu vaty. Bylo zvláštní, že jedna z posledních myšlenek před tím, než její myšlenky zahalila tma, patřily Duncanu Lutherovi.

To, jak starec zařval zklamáním, už neslyšela...

Duncan Luther uložil maso do mrazničky a vrhl zkoumavý pohled na pestrý sortiment zmrzlin. Usmál se nad touhle drobnou lidskou slabostí pátera. Když se za ním ozval hlas, prudce se otočil.

"Všechno doma v pořádku, Duncane?" zeptal se páter Lorrimer.

Na čele se mu leskly krůpěje potu. Širokými zády se opíral o rám dveří do kuchyně. Ruce měl zabořené do kapes sutany. Lorrimerovi bylo něco málo přes šedesát. Luther věděl, že v jeho ocelově šedých očích pod hustým obočím plane fanatický žár. Už dovedl odhadnout tohoto pátera anglikánské církve. Ostré odmítání papežství - což byl tradiční charakteristický rys anglikánské církve, jinak uznávající katolictví - mělo v Lorrimerovi jednoho ze svých nejhorlivějších a nejsvévolnějších zastánců.

"Všechno v nejlepším pořádku, otče, děkuji." Luther se usmál svým typickým úsměvem, který tolik vzrušoval ženy. U Lorrimera naštěstí nevyvolával žádnou zvláštní reakci. "Přinesl jsem maso na pečínku." Kývl k mrazničce. V neděli večer, po poslední mši, dostal od Lorrimera svolení zajet k rodičům do Leichhardtu, na předměstí Sydney a strávit tam noc. Slíbil, že se do večera následujícího dne zase vrátí a slovo dodržel. Měl zcela upřímný pohled, když Lorrimerovi říkal: "Slyšel jsem v rádiu cosi o nějakém záhadném případu tady poblíž. Nevíte o tom něco? Povídali jen velice nejasné věci..."

Lorrimer zavrtěl hlavou Vypadal poněkud bledší než jindy. Pod očima měl stíny. "Bohužel pokrčil rameny, "...taky nevím o moc víc.

V Paddingtonu se prý zřítil jeden ze starých domů - aspoň se to povídá. Policie a hasiči uzavřeli celou oblast. A o příčinách kolují pouze fámy.

"Paddington Street," zopakoval Luther. Podíval se na pátera."Jednou jste mi říkal, že už tady bydlíte čtyřicet let. Znáte ty lidi?"

Lorrimer zavrtěl hlavou. "Ani si nemůžu vzpomenout na ten dům, i když tam často chodívám na procházku. To je podivné... Ne, nevím, jestli se tam někomu něco stalo."

Zachvěl se.

Luther viděl velice dobře, že tam, kde páter ukrýval prsty pod černou látkou, se mu třásly.

"Není vám dobře?" zeptal se. Věděl, že Lorrimer bere kvůli slabému srdci prášky. "Dnes je zase tak dusno. Neměl byste si toho brát na sebe tolik..."

Lorrimer na něj chvilku divně pohlédl. "Ne, "odpověděl poté. "To nebudu." Otočil se a ještě předtím, než odešel z kuchyně, řekl: "Jsem moc rád, že jsi zpátky, Dune. Bůh ví, že jsem velice rád. Možná mi budeš muset pomoci. Nevím ještě, jestli to zvládnu sám. Zkusím to. Není dobré do toho zatahovat jiné. Ale když to přesahuje moje síly, Dune, chlapče, musíš mi pomoci..." Ani nepočkal na novicovu odpověď a šouravě odešel.

Duncan Luther zůstal stát, jako by do něj udeřil blesk. Nebyl schopen vydat se za páterem nebo za ním zavolat, co těmi svými narážkami myslel.

Bylo to, jako by se k němu otočil zády docela jiný člověk a jako by ho žádal o něco, z čeho mu - ještě předtím, než věděl, oč se vlastně jedná - naskočil na těle pot.

Co se to, proboha, během několika hodin jeho nepřítomnosti s páterem stalo...?"

Procitla z tíživého spánku a když si zase rázem vzpomněla na vizi řítícího se domu na Paddington Street 333 a na to, co po zániku v jejím snu následovalo, otřásla se.

Lilith se pokoušela pohnout, ale teprve když s námahou otevřela oči, viděla, proč to nejde. Ležela na obyčejné dřevěné lavici. Ruce a nohy měla spoutané železy a dokonce i kolem krku měla kruh, který byl článkovým řetězem připevněn k dřevěné podložce.

Lilith nevěřícně zamžourala.

Vzpomínala si velice dobře na upíry, jejichž vůdce zabila. Pak utekla do - polkla - do kostela. A od té chvíle si nepamatovala na nic. Pokud si vzpomínala, nepodařilo se upírům dostat se do budovy. I Lilith, která měla v sobě kromě upířího dědictví po matce i lidské geny, dokázala překročit práh kostela jen s velkou námahou. Mezi prázdnými lavicemi se pak zhroutila k zemi. Sklonil se nad ní kněz v černé sutaně. Omdlela.

Během bezvědomí ji musel někdo přinést sem a svázat.

Kněz?

Absurdní.

Takže upíři?

Podařilo se jim snad vniknout do posvěcené budovy a zmocnit se Lilith?

Jestliže ano, co se mnou hodlají udělat? Drží mě tady, aby se mnou mohli provést po jisté době neznámý rituál a pomstít se tak?

Z místnosti, v níž se Lilith ocitla, se nedalo poznat, kam patří. Stěny bez oken byly zahaleny černým suknem a jen tam, kde byly masivní dveře, zel otvor. U stropu svítila slabá žárovka, jejíž světlo nebylo Lilith - jak už si zvykla - příliš příjemné. Škodilo jí ovšem stejně málo jako sluneční svit.

Zkusila zacloumat pouty. Normálně disponovala silami, které by nikdo v jejím půvabném dívčím těle netušil. Ale ani ty nestačily k tomu, aby se vymanila z ocelových pout.

Lilith se cítila naprosto na dně...

Podívala se na šaty, které na sobě měla. Zanechala jí je její matka a během potyčky s upíry Horrusem a Horou se projevila další z jejich nevypočitatelných schopností. Nejenže byly šaty schopny měnit vzhled a brat na sebe vlastnosti jakýchkoliv šatů - ukázaly se i jako neporazitelná zbraň!

Pro Lilith to ještě pořád bylo nepochopitelné, ale ty šaty nedaly Horovi ani náznak šance. A předák zdejší smečky upírů, jemuž bylo přes čtyři sta let, byl nesmírně mocný. To, že ani se svými magickými vlohami nakonec proti šatům nic nezmohl, dodávalo Lilith naději, že se neocitla v reálném světě přece jen tak docela bezbranná, jak se zprvu obávala.

Jenže to byl zároveň důvod k obavám.

Ty šaty se totiž nechovaly ve všem a vždy loajálně... Lilith se nepokoušela pouze změnit jejich povahu, ale zároveň je i odložit. Tento pokus nejenže ztroskotal, ale byl spojen i s mukami, jaká Lilith doposud nezažila.

Šaty se zcela zjevně bránily proti tomu, aby si je svlékla. Už když si je Lilith oblékala, zmocnil se jí pocit, jak by se jí do pokožky zahryzly tisíce drobných zoubků všude tam, kde se šaty dotýkaly těla.

Zpočátku tento vjem podcenila. Teď o něm smýšlela jinak. Byla přesvědčena, že když si ty šaty oblékla poprvé, rozhodla navždy o tom, že se tohoto dvojsečného dědictví už nikdy nezbaví. Vypadalo to, že je odsouzena nosit je navěky. Možná budou její tělo zdobit i po smrti. Pokud pro Lilith vůbec nějaká smrt existuje.

Byla z poloviny upírkou. Představa smrti byla ovšem cosi výsostně lidského. Lilith nevěděla, jak její život jednoho dne (možná už brzy) skončí. Bude-li mít štěstí, přestane prostě existovat. Její vědomí vyhasne jako plamen svíčky. Co se ovšem stane, bude-li mít naopak smůlu, to si nedovedla představit ani přibližně.

Její pozornost upoutal hluk.

Dveře se s vrzáním otevřely.

Lilith sebou škubla, když poznala kněze, kterého poznala krátce před tím, než omdlela. Beze slova k ní přistoupil. Jeho vrásčitá tvář měla zarytý výraz. Se zájmem sledoval, jakou reakci vyvolá u zajatkyně kříž, který svíral v ruce.

Lilith napjala pouta. Připadalo jí, že tělem jí probíhá cosi, co není její součástí. Cosi odpudivého a současně velice živého. Pocit, jako by se jí v žilách hemžili červi...

"Přestaňte!" vykřikla. "Proč mi to děláte?"

Kněz natolik užasl, že spustil ruku s křížem a schoval ho v sutaně. "Ty umíš mluvit?"

Lilith nevěděla, jestli se má smát nebo brečet. "Proč bych neměla umět mluvit?"

Vzpamatovala se velmi rychle.

"Protože jsem viděl, jaká grimasa se skutečně skrývá pod tvou krásnou tváří!" sykl zlostně.

Lilith trvalo několik vteřin, než pochopila, co tím myslí,

Vzpomněla si na nekontrolovanou proměnu, kterou u ní vyvolala vysvěcená stavba kostela. Bylo možné, že kněz viděl velmi podivné rysy. Musely být velice zlé, když reagoval tak zarputile.

Lilith přesto předstírala, že nic netuší. "Nerozumím..."

"Rozumíš moc dobře, satanská ženo!" sykl kněz. "Viděl jsem tvou upíří tvář!"

V pořádku, pomyslela si Lilith, takže hezky přívětivě. Do svých následujících slov soustředila veškerou svou hypnotickou moc: "Teď mi velmi opatrně sejměte pouta a už se na mne nebudete dívat. Možná tady budu muset ještě nějakou dobu zůstat, než prozkoumám důkladně celou situaci. Obávám se totiž, že venku čekají ti, kterým byste skutečně měl věnovat pozornost...!"

Páter se zájmem naslouchal, ale ani ho nenapadlo, aby jí sundal pouta.

"Říkám vám - odvažte mě!" Lilith netrpělivě žhnuly oči.

Ústa nad ní se drsně zachechtala. Pak páter udělal něco, co se nemělo stát. Zeptal se naprosto konkrétně: "Kdo čeká venku?"

Lilith se zatajil dech.

Nebylo pochyb, že kněz na její sugestivní slova nereaguje. Bylo to poprvé, že by na člověka neúčinkovala. U upírů Lilith věděla, že s hypnózou nic nezmůže. Bylo pro ni ovšem novinkou, že existují i normální smrtelníci, kteří jsou necitliví vůči jemné magii mluveného slova. A bylo to překvapivé. Ukázalo se totiž, že situace, v níž se ocitla, je vážnější, než si myslela ještě před několika vteřinami.

"Sundejte mi pouta a já vám je ukážu," žadonila Lilith naléhavě.

Byl ten odpor způsoben zvláštní atmosférou kostela? Selhaly snad její síly proto?

"Koho? Je snad víc takových, jako jsi ty?"

"Ne takových jako jsem já," opravila ho Lilith. "Jsou horší..."

Tato informace zřejmé páterovi nestačila. Vytáhl zpod sutany kříž, natáhl ho před Lilith a zastavil ho jen několik centimetrů od jejího čela. "A teď žádné vytáčky! Teď pravdu!" zvolal.

Lilith měla pocit, jako by se jí kříž vrýval do kůže. Pokoušela se odvrátit tvář, ale nešlo to. Kříž ji připoutával. Rty jako by jí praskaly prudkým žárem. Místo slov ze sebe vyrážela pouze neartikulované zvuky.

Kněz pečlivě studoval její muka.

Když už Lilith připadalo, že sítnice jí pomalu vzplanou a zrak jí dočista vyhasne, konečně kříž odložil.

"No?" zeptal se téměř mírně.

Lilith se pokoušela sesbírat zmatené myšlenky. Připadalo jí, jako by někdo jejího ducha roztříštil na milióny kousků, které se jen s námahou zase skládaly do celku. Z hrdla se jí vydralo zachroptění. Snažila se příliš nepokoušet knězovu trpělivost, protože se bála další konfrontace s křížem, na němž byla vyřezána malá postava Ježíše.

Bála se toho v tuto chvíli víc, než čehokoliv jiného.

"Čekám," řekl páter.

"Co-chcete-slyšet?"

"Co chceš, nešťastnice, zde v mém kostele? Měla jsi úkol ho ocejchovat? To už temné síly pokročily natolik, že je nezastraší ani brány domu božího? Když jsi byla člověkem - a ne odjakživa netvorem - který démon tě posedl...?"

"Já... nejsem... netvor!"

"Pak mluv a neboj se!"

Lilith zoufale hledala východisko. Šaty, napadlo ji. Proč mi nepomohou proti tomuhle zaslepenci? Nemusí ho přece zabít, stačilo by alespoň...

"Čekám!" Hlas kněze přerušil řetězec jejích myšlenek.

" Nevěřil... byste mi to..."

"To posoudím já!"

"Odkud berete to přesvědčení, že jsem posedlá?"

"Ta grimasa," připomněl jí kněz. "Viděl jsem tvůj vlčí obličej. Tvoje zuby. Tvoje oči."

"Moje oči?"

"Žádný člověk nemá takové oči!" Zdálo se, že přesněji to popsat nemůže nebo nechce.

"Možná nejsem ani netvor, ani člověk..."

Byl to pouhý reflex, že Lilith svá slova doprovodila nevinným zamrkáním. Ale tento reflex měl hrozivé následky.

Kněz couvl. "Jsi svůdkyně!" zvolal. "Možná jsi sám ďábel, který mě chce pokoušet!" Oči mu vystoupily z důlků, když pohledem přelétl po jejím těle. Po ňadrech, po břiše. Dával si na čas. Z koutků úst se mu řinul tenký pramének slin. "In nomino padre est!" zasípal.

Lilith se svíjela.

Kněz ustoupil ještě víc. Až ke stěně. Tam odhrnul jedno z oněch černých suken, která byla zřejmě ve spěchu hřebíky připevněna na stěny.

Pod ním byl tetragram, namalovaný bílou křídou. V jeho středu byla čtyři písmena neuvěřitelné síly:

JHWH

Lilith vykřikla. Nevnímala, co se děje se šaty na jejím těle, protože nedokázala odtrhnout zrak od nápisu.

To, že se Lilith oděla ve vteřině do jiných šatů - z hříšných bikin do kalhotové sukně, sahající po kotníky - patrně utvrdilo kněze v jeho přesvědčení, že žena je posedlá čarodějnictvím.

Nemilosrdně odhalil další kus látky na zdi. Bylo tam napsáno:

ADONAI

A pak další:

ELOHIM

A další:

ELELIJON

A nakonec:

SCHADDAI

Lilith si připadala jako v ohnisku několika lup najednou. Svíjela se znovu v poutech, ale ani tentokrát je nedokázala roztrhnout. Připadalo jí, že hoří. Žár jí pronikal očima do celého těla a zuřil v něm. Systematicky ho ničil.

Pak bouchly dveře a Lilith upadla do milosrdného bezvědomí.

Vědomí, že opět unikla, jí nepřineslo žádnou úlevu. Tušila, že muka budou pokračovat. To, co zatím vytrpěla, byl pouhý začátek...

Warner zastavil vůz před domem z červených cihel v Hargrave Street poblíž Trumperova parku a vypnul sirénu, kterou si zjednával respekt ve večerní špičce.

Když vystoupil, čekal už na něj přede dveřmi Stiller.

Zrovna Stiller.

"Codd říkal, že taky přijedete..." Stiller vypadal jako nezdařilá napodobenina Michaela Jacksona. Měl na sobě světlý baloňák, klobouk se širokým okrajem a zrcadlové sluneční brýle, v nichž Warner viděl sebe, ale nikoliv kolegovy oči.

Bylo to jejich první setkání od doby, co se Stiller podrobil terapii. Už i vrabci na střeše si cvrlikali o tom, že měl problémy s alkoholem a drogami. Údajně zmizely.

Warnerovy antipatie ovšem nevyplývaly z toho, co se o Stillerovi povídalo. Neměl prostě rád arogantní samolibé

vystupování toho člověka, který nikdy nedosáhl bůhvíjakého kriminalistického mistrovství, ale přesto se na policejním ředitelství promenádoval jako krokodýl Dundee a lezl každému na nervy. Stiller byl prostě frajer, nic víc a nic míň a Warner velice pochyboval, že by ho z toho mohla nějaká terapie vyléčit.

"Kde jsou ostatní?" zeptal se Warner. Marně se rozhlížel po služebním voze. Také Stiller se tady objevil v civilu.

"Zdá se, že jsme tady první." Stiller nevypadal zdravě. Bůhví co s ním prováděli.

Warnera se zmocnilo absurdní podezření: nebylo to snad tak, že se ve skutečnosti Stiller svěřil do péče plastických chirurgů, kteří mu měli z tváře odstranit vrásky, aby se Stiller napříště mohl ke svým obětem přiblížit bez strachu, že bude předčasně odhalen?

Warner už teď plných osmatřicet hodin nespal. Dvě hodiny vydržel před zahradní zdí pozemku na Paddington Street 333 a díval se, jak to tam bují, jak porost houstne a vysmívá se zdravému lidskému rozumu.

Pak přišel Coddův telefonát. Šéf policie nechtěl ani slyšet o tom rychlém a vlastně nemožném a nevysvětlitelném růstu křoví a stromů, ale se vší tvrdostí mu přikázal, aby se okamžitě vydal na tuto adresu v Hargrave Street.

"Máte přece zálibu v případech nahánějících hrůzu," zabručel Codd jako vždy velice roztomile. "Zdá se, že je to nějaká epidemie. Po taxikáři, který nás navedl na dům v Paddington Street poté, co si to rozdal s upírkou, si teď zase někdo vymyslel cosi o jakémsi chlapovi, který podlehl krvelačnému šílenství..."

To stačilo, aby skutečně vzbudil Warnerův zájem. Doposud ani Coddovi ani nikomu jinému neřekl o svém příšerném zážitku z podzemní garáže. Teď ovšem nebyla příhodná doba, aby to napravil. Nehodlal to říci ani Coddovi, ani Stillerovi, který by se mu od té chvíle začal před kolegy posmívat.

"Nejvyšší patro, hned pod střechou. .." Stiller ukázal palcem nahoru. Warner se protáhl kolem hubeného detektiva a Stiller ho mlčky následoval.

Warner tenhle typ domů dobře znal. Všechny měly stejnou atmosféru a ve všech to páchlo podobně. Domy, v nichž bydleli lidé, kteří nechtěli mít navzájem nic společného. Etážové byty, za jejichž dveřmi se soužily duše, za nimiž byly zneužívány ženy, děti a zvířata a nikdo ze sousedů o tom nechtěl nic vědět.

Když se Stillerem vystupovali po schodišti, ozvalo se zacvaknutí dvou tří zámků dveří. Než ovšem vystoupili nahoru, neukázala se jediná tvář.

Warner se chtěl pro jistotu zeptat, zda má Stiller revolver připravený ke střelbě (jeho vlastní zůstal prázdný doma), když tu se ozval chraptivý hlas: "Konečně!" a dodal: "Zasraní poldové, to jste si nemohli trochu pospíšit? Proč vlastně platíme daně?"

Warner si odpustil otázku, jestli mají na čele napsáno, k jakému spolku patří, protože doufal, že Stiller vyrukuje s patřičnou odpovědí. Ten neoholený krasavec v nátělníku s nedbale staženými kalhotami mohl být jeho bratrem. Ale Stiller mlčel.

"Co se stalo?" zeptal se Warner.

"Co se stalo...? Pojďte za mnou. A jestli máte v hlavě oči, koukejte se! Doufám, že toho starého parchanta hned vezmete s sebou a že ho strčíte do lapáku, odkud utekl."

Warner už nekladl další otázky a vydal se za mužem do obývacího pokoje mansardy. Tam nejprve spatřil plačící ženu, která se choulila stranou v křesle a celá uslzená se na ně podívala, když vstoupili. Ke krku si tiskla kapesník.

"Jste raněná?" zeptal se Warner. "Potřebujete lékaře?"

"Kdyby ho potřebovala, zavolal bych ho. Ta toho vydrží..." Chlap v nátělníku byl stále sympatičtější. Nasměroval Warnera za jedovatě zelenou pohovku, která stála v místnosti před televizorem.

Za ní ležel přinejmenším osmdesátiletý, možná ještě starší muž, svázaný šňůrou jako vánoční balíček!

"Jak se vlastně jmenujete?" obrátil se Warner změněným tónem na muže, který jim otevřel.

"Emmerson. Clark Emmerson."

"Príma, pane Emmersone. Takže si teď vymyslete nějakou historku, proč jste tohohle muže tak ztýral!" Warner se sehnul ke starci, který ležel na břiše na zemi. Nevylučoval, že ten muž je mrtev. Každopádně se nehýbal.

"Pozor!" ozval se Emmerson. "Vždyť nevíte..."

Pozdě.

Warner uskočil tak prudce, že ztratil rovnováhu a upadl na zem. Nevěřícně hleděl do zkřivené tváře starce, který se ho pokusil kousnout do ruky.

"Varoval jsem vás...," zaslechl Warner Emmersonův hlas, ze kterého se ozývala škodolibost. Warner pořád ještě zíral nepřítomným pohledem na starce, který se opět nehýbal, teď ovšem ležel na boku, takže mu bylo vidět do pokřivené tváře.

Warner vstal. Podíval se na Stillera, který stál vedle plačící ženy a tiše s ní hovořil. Zdálo se, že Stiller si předchozího incidentu nevšiml.

"Povídejte!" vybafl Warner na Emmersona, který jen mlčky stál a třel si zápěstí. "Co se tady stalo?"

"Čuměl jsem přesně jako teď vy," řekl Emmerson, "když mě ten chlap odtrhl od mojí staré... Vážně! Ten má sílu jako medvěd! Byli jsme s Abi v nejlepším, když se objevil. Ta káča většinou zapomene zamknout dveře. Vlastně to všechno zavinila ona." Několik vteřin se díval vztekle do země a pak pokračoval dál: "Mrštil se mnou na támhletu podělanou komodu a já jsem ztratil vědomí. Asi jen na pár vteřin. A když jsem se probral, vrhl se ten chlap na Abi... Dokážete si to představit? Tahle troska...!" Emmerson se zatvářil zhnuseně. "Nevím, jak dlouho to trvalo, než jsem se z toho pohledu vzpamatoval. Každopádně," přejel si po bradě, "jsem ho kriketovou pálkou srazil z Abi dolů, když... když..."

"Co?"

Emmerson zavrtěl hlavou. "Nebudete tomu věřit. Teď, když o tom mám mluvit, tomu už nevěřím ani já sám..."

"Co se stalo?" naléhal Warner s pohledem upřeným opět na starce, který mu připadal jaksi vzdáleně povědomý.

"Pokoušel se mi zakousnout do krku."

To byl hlas - jakže jí to říkal Emmerson? Abi? - Abigail.

Žena byla zřejmě pořád ještě v šoku. Ale Stillerova dotěrnost ji možná už probrala natolik, že vnímala, na co se ptal Warner.

Emmerson na ni vrhl zlostný pohled a dodal: "Ten starý perverzák se chystal jí prokousnout krk! Chtěl ji zabít!"

Letmý pohled na spoutaného muže zapudil všechny pochyby o Emmersonových slovech. Warner si povzdychl: "Ještě pár roků a budeme tady mít americké poměry." Kývl na Stiílera. "Zaprotokolujte výpovědi a zjistěte osobní údaje toho..." Zarazil se.

Ve chvíli, kdy se opět podíval na starého muže, mu připadalo, jako by mu spadly z očí šupiny.

"Secada..." vyšlo mu z úst.

"Cože?" zeptal se Stiller.

Warner ho neposlouchal, ale sklonil se pořád ještě v uctivé vzdálenosti ke spoutanému muži. Zaraženě hledal důkazy, které by potvrdily jeho předchozí zbrklou poznámku.

Našel je.

S Brianem Secadou se setkal pouze jednou. Bylo to teprve včera a když zmizel, nebyl starý. Při důkladnějším pohledu ovšem nebylo pochyb.

"Brian Secada!"

Stařec na něj zíral. Pak se zle zasmál a zavrtěl hlavou. "Tím jsem kdysi byl! Teď jsem upírem!"

"Zbláznil se," řekl Stiller. "Vy ho snad znáte?"

Warner ho posunkem umlčel.

* * *

PROSINEC 1995

Zahradou kolem domu, který stál na pahorku, se šířil mrtvolný zápach. V jeho těsné blízkosti žil ghoul a číhal na své oběti. Dřív, než jsem ho mohl zneškodnit, padly mu za oběť dvě mladé ženy.

Byla to má chyba. Kdybych ghoula zničil, odstranil bych ze světa časové mosty, kterými se cestovalo do minulosti a vracela se po nich hrůza a děs.

Krvavý dům na pahorku čas od času procital ke svému hrůzostrašnému životu.

* * *

Všechno do sebe zapadalo. Také ostatní lidé, kteří stáli poblíž domu, jenž se propadl, padli za oběť záhadnému zestárnutí. Možná přežil Secada jen proto, že se v rozhodující chvíli zdržoval uvnitř v domě...

Jenže co to blábolil o upírství?

Jako Nick Parker, taxikář, kterého mi připomenul Codd! prolétlo Warnerovi hlavou. Současně si vzpomněl z jakéhosi důvodu na stále ještě nevyjasněné setkání s těmi třemi "neprůstřelnými" útočníky v podzemní garáži.

"Secado," řekl naléhavě. "Povězte mi, co se stalo! Co bylo v domě? Co z vás udělalo to, čím jste - nebo začse považujete?"

Stařec neodpověděl. Jen se chechtal.

"Vy ho asi vážně znáte," vložil se do řeči Emmerson. Znělo to zprvu nedůvěřivě a pak vztekle. "Takže přece jen starý známý, kterého naše slavná policie nechá běhat na svobodě, než někomu nezakroutí krkem! Kdyby se mojí holubičce něco stalo...!"

"Však jste ho naštěstí," odsekl Warner, "jak jste se vyjádřil, shodil z vaší přítelkyně a zabránil jste nejhoršímu!"

Abigail vzlykala a Emmerson zavrtěl hlavou. "V každém případě jsem přišel příliš pozdě. Ten prasák ji už kousl!"

Abigail si sundala z krku šátek a Warner zahlédl modrožlutou podlitinu. Krk hrál v okolí tepny všemi barvami.

"Proběhlo to hladce jen proto," přisvědčila žena roztřeseným hlasem, "že..."

"Že co?"

"Že ten starý už nemá zuby!" zavrčel Emmerson. "Ani jediný! To, co vidíte, jí ten zmetek udělal jen dásněmi!"

Jako na povel poodhalil Brian Secada dásně. Otevřel dokořán bezzubá ústa a potvrdil přitom - ať už úmyslně či náhodou - Emmersonovo tvrzení...

Duncan Luther snídal toho dne sám.

Bylo to neobvyklé.

Normálně se k němu přidal páter Lorrimer. Kněz měl pevné zásady a podle nich si zařídil život. Obzvláště o nedělích a když se chystaly večerní mše, křtiny nebo svatby. Ale i jinak byl příkladem v plnění povinností.

Lorrimer byl ranní ptáče. Vstával bez budíku. Ten nepotřeboval, protože se mohl spolehnout na vnitřní hodiny.

Duncan Luther občas nedokázal ani s budíkem opustit pohodlnou postel. Přesnost a cudnost byly dvě věci, na kterých ještě musel pracovat.

Když se setkal se ženami jako Abigail Jonesová, přepadly ho pochybnosti, jestli si pro sebe vybral tu nejsprávnější cestu. Celibát mu v tomto směru nechával pro fantazii dost málo prostoru.

Bylo mu sedmadvacet. Měl už za sebou pár milostných zážitků, ale zpravidla mu přineslo každé "přiblížení se k ženskosti" pokaždé zklamání. Probíhalo vždy mnohem klidněji, než si je maloval ve svých bouřlivých představách. Možná to byla právě tahle frustrace, která způsobovala, že si dokázal představit naprosté zřeknutí se tělesných rozkoší. Možná, pomyslel si s nevolí, ještě nepotkal tu správnou ženu.

Abigail Jonesová, i když na něj působila sympaticky, by jí také nebyla. To věděl, aniž by to musel zkoušet...

O tomhle i o podivných řečech pátera Lorrimera tedy přemýšlel u třetího šálku kávy, který byl vlastně připraven pro kněze. Luther váhal, jestli se má jít podívat, kde Lorrimer vězí. Samozřejmě se mohlo něco stát - vždycky se může něco stát. Zvláště po onom divném dojmu, které v něm zanechalo včerejší setkání. Luther pak Lorrimera neviděl celý večer.

Ve skrytu duše tomu byl docela rád. Čas, který byl jinak vyhrazen zábavě s páterem, využil Luther pro studium bible, které ovšem nesouviselo s jeho přípravou na kněžské povolání. Svaté písmo ho začalo fascinovat už v mladých letech. Zejména Starý zákon, který považoval za "pravý". Nový zákon mu připadal příliš... uhlazený. V něm byl Stvořitel podle jeho názoru podán příliš shovívavě. V částech Starého zákona bylo naproti tomu jasně patrné, že Bůh je všechno jiné než jen dobrácký stařeček s vousy a s vráskami od věčného úsměvu. Takhle si ho Luther nikdy nepředstavoval. Rozhněvaný Bůh se hodil mnohem více ke všemu tomu utrpení, které se dělo na světě a pro něž měla církev (ať už jakákoliv) i v těch nejpodivnějších případech vhodné vysvětlení.

Když sportovní světlovlasý jáhen vysrkal třetí porci kofeinu, vstal od stolu, zamyšleně uklidil nádobí a prostírání a pak se přece jen s nedobrým pocitem v žaludku rozhodl, že se po Lorrimerovi podívá.

Páter bydlel v přístavku, do kterého se vcházelo dveřmi v levém křídle kostela. V druhém, mnohem menším přístavku na protější straně, byl Lutherův příbytek. Kuchyně, která byla používána i při farních slavnostech, o dožínkách, Velikonocích či Svatodušních svátcích, ležela uprostřed, takže bylo možné do ní vejít ze všech tří stran: z Lorrimerova bytu, venkovními dveřmi, které vedly na dvůr, na němž stály po celé léto lavice, a z chodby, která vedla za kostelní lodí na druhou stranu přímo do Lutherova příbytku. Tahle chodba byla vyklizena teprve nedávno, když se zjistilo, že Lorrimerovi církevní správa přidělí novice.

Dveře soukromého páterova bytu nebyly nikdy uzamčeny. Zamykaly se jen dveře na dvůr. Duncan Luther přesto zaklepal, než jimi vešel. Ke svému překvapení dostal odpověď.

Krátce nato otevřel dveře sám Lorrimer.

"Dune...?"

Luther si poněkud rozpačitě odkašlal. "Dobré ráno, otče. Už jsem si dělal starosti. Nepřišel jste..."

"...ke snídani, já vím." Šedovlasý duchovní působil ještě zmatenějším dojmem než včera. "Musel jsem něco vyřídit."

Zamlčel, co naléhavého musel tak brzy ráno udělat. Luther přikývl. Hledal v Lorrimerově tváři známky nějakého zdravotního neduhu. Ale kromě potu a pro pátera dosti nezvyklé brunátnosti mu nebylo nápadné nic. Také nervozita byla pro Lorrimera dosti nezvyklá. Jenže Luther se vystříhal toho, aby mu kvůli tomu radil navštívit lékaře.

S Lorrimerem vycházel celkem dobře - kdovíjakými přáteli nebyli a ani zřejmě nebudou. Byl moc rád, že kněz z velké části už zapomněl na počáteční výhrady proti novicovi. Luther velmi rychle pochopil, že ho k sobě Lorrimer nepřijal dobrovolně. Na vyšších místech už zřejmě uvažovali o jeho nástupci. Ačkoliv si to Luther nedovedl představit, jednoho dne bude toto kněžské místo nabídnuto jemu, protože do té doby patrně zdejší "ovečky" dokonale pozná.

Jenže do té doby uteče ještě mnoho vody...

"Mohl bys mi prokázat jistou laskavost?" zeptal se páter, když už začalo být mlčení mezi nimi nepříjemné. "Potřebuju pár věcí z města."

"Samozřejmě, co mám donést?"

"Tadyhle jsem to napsal,.." Vytáhl papírek, do kterého bylo zabaleno několik bankovek, a podal ho Lutherovi. "Všechno je tady. Kdyby ses vrátil a já tady nebyl, polož všechno na stůl v kuchyni."

"Vy jdete taky někam pryč?"

"Možná."

Luther měl zase dojem, že páter odpověděl vyhýbavě a že nechce povědět víc.

"Fajn. Spěchá to?"

"Byl bych rád, kdybys vyrazil hned. Několik krámků, kde ty věci můžeš koupit, má už otevřeno."

Ačkoliv byl Luther zvědavý, potlačil v sobě touhu podívat se na lísteček, dokud u něj stál Lorrimer.

Později, když se k tomu konečně dostal, sám nevěděl, proč mu při procházení jednotlivých položek přebíhal po zádech mráz. Byla to poněkud podivná směs, která ještě více podtrhovala Lorrimerovo divné chování, ale v podstatě tam nebylo nic strašlivého:

Kytice keřových růží, několik palic česneku, křída, břidlicová tabule, kouřové tyčinky...

* * *

Secadu, který si namlouval, že je upírem, nasoukali dva svalnatci do svěrací kazajky a odnesli ho. Zjistilo se totiž, že utrpěl menší fyzickou újmu než Abigail duševní. Mladá společnice Clarka Emmersona byla stále ještě v šoku.

Warner počkal, než sanitka odjede. Pak řekl Stillerovi: "Nevím, co máte v plánu vy - ale já každopádně půjdu dohnat zasloužený spánek. Ať už k tomu Codd dá milostivé povolení, nebo ne!"

"Vy jste docela normální rebel," špičkoval Stiller.

"A ty jsi docela normální blbec, pomyslel si Warner. Jeho myšlenky se krátce zatoulaly k Needlesovi. Tiše si povzdychl. "Jestli chcete," nabídl, "můžete si auto nechat a vrátit se na Paddington Street. Mně vysaďte cestou."

Stiller svolil. "A co řeknu Coddovi, až se zeptá, kde jste?"

"To je těžká otázka. Vážně, pořádně těžká otázka..." Warner víc neřekl.

Krátce nato ho Stiller vysadil ve čtvrti Newton naproti podniku Toucan Tango. "Pořádně horká adresa," řekl, než za sebou Warner přibouchl dveře. "Mám vás zase v nějakou určitou dobu vyzvednout?"

Warner zavrtěl hlavou. "O mně se nestarejte. Já si poradím...""

Odloudal se po chodníku ke vchodu domu a slyšel, jak za ním Stiller přidal plyn.

Za několik minut se před Warnerem otevřely dveře výtahu a když vstoupil do kabiny pomalované čmáranicemi a vezl se do devátého patra, vzpomněl si na Nelly Shumwayovou. Nelly a ten příšerný zážitek z podzemní garáže patřily k sobě. Její nenadálý příjezd zaplašil útočníky.

Měl bych se jí nějak revanšovat, pomyslel si. Třeba nějakou deskou s jedním z těch jejích kraválů, co má tak ráda...

Ve věcech vkusu je možno, jak víme, přít se do nekončena. Nelly byla zastánkyní stylu techno. Warner nevěděl, jestli nemá něco společného s drogami. Viděl, jak se kolem potloukají rockeři, pankáči a bůhví kdo ještě. Vždycky se

objevili nějací samozvaní apoštolově, kteří mládež, holdující takovýmto výstřelkům, sváděli k používání drog. Přitom se často zapomínalo, že už samotná hudba často stačila, aby se dosyta vyřádili a dostali se do stavu opojení.

Výjimky samozřejmě existovaly i v těchto okrajových skupinkách, na které lidé tak často a rádi ukazovali prstem. Většina z těch, kdo házeli kamením, seděla sama ve sklenících a holdovala legalizovaným drogám, na nichž stát pořádně vydělával. Warner nenáviděl takovéhle pokrytectví.

Teď byl ovšem příliš unaven, než aby se nad tím rozčiloval.

Kabina výtahu jela pomalounku nahoru. Občas jí projelo malé důvěrné zaškubnutí a uživateli připomnělo, že výstup po schodech je sice namáhavější, ale zato nestojí tolik nervů. Warner měl odedávna jakousi fobii z výtahů. Jenže tenhle strach bylo možné po krátkou dobu jízdy vydržet. Propukal jen tehdy, když si v detailu představil, co by se stalo, kdyby zůstal výtah viset někde mezi dvěma patry...

Jako teď!

Tohle škubnutí nepatřilo k obvyklým "přídavkům" jízdy. Bylo tvrdé, trvalo dost dlouho a doprovázely ho tak závažné efekty jako výpadek světla a odporné zvuky elektrického zkratu a praskání, jako by povolila naráz všechna nosná lana!

"Zatraceně!" zaklel Warner a bezděky se přidržel zábradlí, umístěného ve výšce břicha.

V kabině nastala naprostá tma. Nefungovalo ani osvětlení tlačítek.

Na chvilku si Warner vzpomněl na Needlese, který zanedlouho bude pochován V podobné temné bedně.

Tahle myšlenka v něm zanechala pocit prázdnoty.

Warner se odrazil od stěny a zabušil pěstmi do dveří výtahu. Přitom vykřikl: "Haló..,! Slyší mě někdo...?"

Vzpomněl si na poplašné tlačítko, které bylo umístěno v každém výtahu. Bylo to vlastně to, co ho mělo napadnout nejdřív. Zašmátral v kapse kalhot a vytáhl zapalovač, který u sebe jako příležitostný kuřák nosil neustále.

Plamínek vyšlehl několik centimetrů do výšky. Stačil k tomu, že vytvořil příšeří a Warner mohl najít malou páčku pod tlačítky pater.

Warner páčku přesunul.

Potvrzení signálu se nedostavilo. Bylo tedy velice nejisté, jestli tlačítko vůbec někde nějaký poplach vyvolalo. Akusticky každopádně žádná změna nenastala. Ale zdálo se, že Warnerovi nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Kabina uvízla někde mezi pátým a šestým patrem. Bylo těsně po poledni a dříve či později si výpadku někdo všimne a učiní potřebná opatření, aby Warnera vysvobodili.

Dříve či později...

Když začalo být příliš horko, Warner zhasl zapalovač. Opět zakřičel o pomoc a dál bušil pěstmi a dlaněmi do dveří. Když se neozvala odpověď, použil i bot a kopl jimi do stěny kabiny tak prudce, že se výtah zatřásl a pak to poskočilo nahoru. Warner ztuhl a už se k ničemu podobnému neodvažoval. Omezil se jen na jednotlivé výkřiky.

Tichem najednou pronikl ošklivý zvuk.

Ozval se odkudsi nad kabinou a vypadal, jako by někdo rezavou pilou řezal mokrý řemen.

"Haló!" zvolal Warner tím směrem. "Je tam nahoře někdo? Uvízl jsem tady! Pomozte mi!"

Na chvíli nastalo dokonalé ticho. Pak kdosi vyrazil nenávistný štěkavý smích, ale neodpověděl.

Warner naklonil hlavu. Naslouchal, ale zavrhl pomyšlení, které se ho zmocňovalo, protože mu připadalo, že ten smích poznává. Když ovšem chechtot ustal a opět se ozval onen předchozí zvuk, najednou sebou škubl.

"Stillere!" zvolal. "Stillere, to jste vy tam nahoře?"

"Stillere, to jste vy tam nahoře?" opičil se kdosi po něm - Nebylo přitom pochyb, že je to skutečně sám Stiller.

"Co tam, k čertu, děláte? Postarejte se raději, abych se odtud dostal! Zavolejte člověka, co se vyzná ve výtazích - rychle!"

"Jen nespěchej, Jeffe, starý brachu..." ze Stillerova hlasu zněla celá směs disharmonií. Byl pronikavý, skřípavý a plný nenávisti, kterou dosud nikdy nedal tak otevřeně najevo. "Dočkáš se volného pádu, který měl přijít už dávno! Udělat tě jedním z nás by byla přednost, kterou by sis nezasloužil... Takže táhni k čertu!"

Pilování bylo teď hlasitější a naléhavější. Prasklo cosi, co bylo vystaveno obrovskému tlaku. Kabina se začala mírně naklánět - a pak padat.

Kolem se míhalo bláto.

* * *

"Lidé!" zamumlal Hafiz opovržlivě. Byl do jisté míry podobný zdivočelému dingovi. Občas skutečně v této podobě lovil. Byl malý a ačkoliv to byl teprve výrostek, měl už stařecký hrb. Kdyby mu na tom skutečně záleželo, mohl by celkem snadno tuhle vadu změnit. Ale Hafiz byl známý svým sklonem ke splínu. "Kromě toho," špičkoval při každé vhodné příležitosti, "jsem podle lidských měřítek vlastně stařec..."

Příležitostí k takovému koketování bylo ovšem stále méně. Neexistoval už téměř nikdo, kdo by tuto odpověď neznal. Hafiz byl se svým věkem 253 let jedním z posledních narozených.

"Copak nemají podivný zvyk vzdávat se toho, co tak těžce získali?" dodal.

"Smrduté plemeno!" Habakuk, který byl se svými 261 roky jen nepodstatně starší, zato ale mnohem zralejší než jeho bratr, se zasmál stejně opovržlivým tónem, jakým předtím promluvil Hafiz.

Poslední z trojice, která sestoupila do hlubin kanalizace, mlčel. Hammur z nich odedávna platil za nejuzavřenějšího. A dokonce i když otevřel ústa, nemuseli se ostatní bát ostrosti jeho slov. Jeho příspěvky k hovoru měly asi podobný půvab a obsah jako osmnáctileté panny, do níž se žádný rozumný upír nepustil. Snad jen s výjimkou Hammura, nejvíce podivínského člena smečky, o kterém se říkalo, že má sklon k nekrofilii.

Hammurovi bylo 258 let, ale když teď po dlouhém přemýšlení pohnul nepatrně rty, znělo to, jako by promluvil mutující puberťák: "Uvažoval už někdo o tom, co se stane, až ji dostaneme do drápů?"

Na několik vteřin nastalo ticho, přerušované pouze hučením odpadní vody v kanále - bylo to téměř hmatatelné ticho. Byl to nakonec Hafiz, který řekl: "Samozřejmě! Je... no, vždyť jste to sami viděli, že má jisté... půvaby. Ty by se nemusely hned zničit. Nejprve bychom ji mohli..." Jazykem si přejel po rtech, ale nijak si je nezvlhčil.

Právě to, co zůstalo nevysloveno, zřejmě pořádně roznítilo fantazii jeho bratrů.

Chvíli se každý věnoval svým vlastním představám.

Ta obojživelná bytost, která po téměř sto letech čekání vyklouzla z nepřístupného domu na Paddington Street, během necelých dvou dní rozzuřila upíry v Sydney. Měla na svém kontě jednoho ze sluhů, ješitného, nafoukaného Horruse a - což bylo nejzávažnější - Horu.

Hora byl nejen vůdcem, ale i zakladatelem zdejší smečky. Dostal se sem na jedné z prvních lodí britské koruny. Od něj pak vzešli všichni členové této rozvětvené rodiny. Jeho magie byla silnější než schopnosti každého ze členů smečky. A přece nad ním ta bytost v podobě překrásné mladé ženy zdánlivě hravě zvítězila!

Nebylo zatím příliš jasné, jak to dokázala, ale musela disponovat ještě silnější magií než Hora. To už vlastně mělo tři upíry, kteří tady spolu takhle bezstarostné žertovali, dostatečně varovat. Že se tak nestalo, prozrazovalo jejich nevyzrálost. A také trochu odvážné myšlenky, které se jim začaly v hlavách formovat od chvíle, co začala být nejasná otázka nástupnictví.

Věděli, že celá smečka potřebuje nového vůdce - a jaké lepší doporučení si bylo možné pro tuto funkci představit, než kdyby naservírovali na podnose vraha předchůdce...?

Kanál kanalizace, kterým opatrně kráčeli tmou, jež jim ani v nejmenším nevadila, vedl pod kostelem, do něhož se uchýlila ta obojetná bytost po svém zločinu. Žádný ze sluhů ani upírů ji tam nemohl následovat. A i pod zemí dorazí všichni tři za chvíli k neviditelné hranici, jejíž překročení by nemuselo zůstat bez následků.

"Schovejme se tady," řekl Habakuk. "Všichni naši sourozenci obsadili prázdná místa kolem budovy. Hlídají i protější výpusť kanalizace. Jestli vyjde tudy, nepodaří se jí uniknout nepozorovaně!"

"Ty snad pochybuješ, že ji to vyžene?" zeptal se Hafiz nevěřícně. "Nechápu, jak vůbec mohla přijít na tak šílený nápad jít dovnitř!"

"Zapomínáš, že to není čistokrevná upírka," ozval se Hammur lakonicky. "Je to..."

"No?" vyprskl prudce Hafiz. Neměl rád, když ho někdo poučoval.

Hammur zavrtěl hlavou a svěsil hlavu.

"Nehádejme se," pokusil se je umířit Habakuk. "Obrňme se trpělivostí..." Posadil se zády k vlhkému a studenému obloukovému pilíři, rychle chmátl rukou se zahnutými nehty po kryse, která nic netušíc proběhla kolem a zlomil jí vaz. Zatímco se ostatní rozhlíželi po podobných pochoutkách, Habakuk se slastně oddával svým zcela vlastním snům o moci a vládě.

* * *

Další škubnutí mrštilo Jeffa Warnera na podlahu kabiny a poskytlo mu nekonečnou chvíli k uvažování.

Netušil, kolik lan ještě drží kabinu, v níž vězel. Ale zřejmě prasklo teprve první z nich. Kabina se zcela evidentně spustila dolů - tentokrát dokonce ve správné výšce, aby se téměř dostal k výstupním dveřím. Téměř.

Chybělo... několik centimetrů.

Warner se s kletbami postavil a ramenem bouchl do dveří, které sice zaskřípaly, ale nepovolily. Panický strach ponoukal detektiva k dalším pokusům. Hrůza a opět ty nervy drásající zvuky, které nasvědčovaly, že Stiller se pustil do dalšího lana!

"Ty lotře!" křičel Warner. A vzápětí: " Copak tam nahoře není nikdo, kdo by toho šílence zastavil?"

Dům byl jako po vymření. Bylo to patrně denní dobou nebo opicí, kterou si podobné existence jako Nelly už touto dobou přivodily.

"Věděl jsem, že tě jednoho dne dostanu! " zvolal Stiller do šachty. Nedalo se určit, kde přesně je a kde pracuje na ďábelském způsobu Warnerovy smrti. "Jen jsem nikdy netušil, za jakých okolností... Je to trošku jako umírání. Ale ne tak docela. Zkušenost opravdové smrti budeš mít ještě přede mnou - hned..."

Warner kromě strachu pocítil i tupý vztek, když pochopil, že i v této situaci existuje něco odpornějšího než Stiller.

Ukecaný Stiller!

Upřeně hleděl na uzounké okénko v kovových dveřích, které vedly do patra, ale nedaly se vypáčit, protože kabina nezaujala správnou polohu. I kdyby se mu podařilo rozbít dvojitou skleněnou tabulku, před pádem by tím mohl zachránit maximálně vystrčenou paži. Nemělo by to ovšem smysl, protože samotnou paží by Warnerova osobnost nebyla schopna žít dál - celé tělo by bylo stejně rozmačkáno kdesi na dně šachty...

Když pilování na chvíli přestalo a naznačilo, že Stiller ani s tímhle dílem nebude jen tak hotov, pochopil Warner, že má ještě jakousi minimální šanci přežít.

Pravděpodobnost jedné ku stu, že by se mu to podařilo, považoval za příliš smělý odhad.

V příštích vteřinách, když se opět ozvalo řezání, čekal na první sebenepatrnější otřes, který by byl znamením, že teď už to definitivně končí.

Neuplynula ani druhá minuta a stalo se...

* * *

"Přestaň se tomu bránit!" řekl muž v sutaně. Držel se v úctyhodném odstupu. Na čele se mu leskly krůpěje potu. Jeho strach byl doslova cítit a vlasy jako by mu od posledního setkání zbělely, což dokreslovalo jeho celkový vzhled. "Jen ti to škodí. Kdybys své pobloznění přiznala, bylo by to snazší. Nemusel bych možná potom sáhnout až k tomu nejkrajnějšímu..."

Znělo to lákavě - i když Lilith nechápala, co muž myslí tím nejkrajnějším prostředkem.

Ležela před ním s pootevřenými víčky. Šaty, které na sobě měla, byly pro kněze čirou provokací. Odhalovaly

pohled na Llithina ňadra, která i vleže vypadala skvěle a na její svůdně dlouhé nohy. Lilith se to pokoušela změnit, protože v téhle chvíli nechtěla nikoho provokovat. Ale dědictví její matky nereagovalo ani na myšlenky, ani na slovo vyřčené nahlas. Možná způsobily nenapravitelné škody právě symboly na stěnách, které už byly opět přikryty. Možná ztratily šaty schopnost mimikry navždy a nebudou schopny jiné podoby než této.

Bylo zbytečné o tom přemýšlet. Lilith už dávno pochopila, že tenhle páter, kterého neznala, nežertuje. Zdálo se, že je skutečně posedlý touhou vymýtit z ní "démona," který se jí zmocnil. A připadalo by mu patrně zcela normální, kdyby Lilith tento jeho záměr nepřežila.

Jinak se jeho chování ani nedalo vysvětlit.

"Neposlouchal jste mne," řekla Lilith. "Obviňujete mne z nedostatku ochoty chápat, ale přitom jste to vy, kdo nechce uvěřit, že nebezpečím nejsem já, nýbrž ti, kdo mne pronásledují!"

Kněz na ni mlčky pohlédl.

"Proč to nefunguje?" pomyslela si Lilith zoufale. Proč mi šaty pomohly zbavit se Hory a jeho syna, ale tady nefungují? Vyřadit člověka z boje by přece mělo být mnohem snazší. Nemusely by ho ani zabít...!

Odpověď znala - ne, spíše ji tušila.

Bylo to tímto místem!

Budova, do níž se neodvažovali Lilithini nepřátelé a která jí samotné způsobovala jisté potíže, potlačila i sílu šatů, z nichž odčerpala, jak Lilith předpokládala, poslední zbyteček. Šaty za ni převzaly to, co bylo v duchovním poselství svěřeno jí -Lilith u hrobu její matky: Zabíjet upíry!

Lilith pořád ještě pochybovala, že by se jí vlastními silami podařilo zabít Horu, nebo se úspěšně vypořádat i s některým slabším upírem. Bez šatů by byla docela bezbranná - a teď byla bez šatů!

I když to tak nevypadalo... I když jí šaty pořád ještě těsně obepínaly tělo, měla Lilith dojem, že je nahá. Magie, bolest, rozkoš, vše to, co na ni přešlo v první chvíli, kdy si je oblékla, už teď nevnímala. Možná proto, že teď byly tím, čím se jí předtím jen zdály: docela obyčejnou látkou...

Fíkový list, napadlo Lilith. Nevěděla, odkud ta myšlenka přišla - a ani kam zase odlétla, než si ji vůbec uvědomila.

"Jsi nepoučitelná..." Kněz zdánlivě smutně pokýval hlavou. "Možná se ti podařilo oklamat jiné. Ale na mně si - a teď to myslím doslova - vylámeš zuby! Vždycky jsem věděl, že všechno to zlo, o němž se hovoří v Písmu svatém a ve starých legendách, je víc než jen abstraktní obrazy, jež nám byly dány jako berličky naší omezené představivosti. Je skutečné - nic horšího by se o tom říci nedalo! Viděl jsem v tobě vlka! Viděl jsem tvoje zuby. Ta grimasa, kterou jsi mi ukázala, když jsi vnikla do kostela, byla mnohem upřímnější, než tahle oslnivá krása, kterou vystavuješ na odiv teď. Lidově se ti říká upírka, ale ať už jsi kdokoliv: Nemůžeš být dobrá! BŮH NENÍ S TEBOU! Nejsi součástí tvorstva. Zjistím, co jsi a vyženu to z tvého těla - nebo toto tělo zničím s tebou, pokud ses do něj pouze vtělila, ale není skutečně tvé...!"

Šedovlasý kněz hovořil stále zmateněji a rozohňoval se.

Z očí se mu dalo vyčíst, že tomu, co říká, věří. Nic horšího v nich Lilith spatřit nemohla.

Sevřela rty. Jestli se brzy nestane zázrak, nebude zapotřebí žádných upířích pronásledovatelů a ona zemře. Malý zatvrzelý človíček převezme práci za její nepřátele a ještě na to bude pyšný!

Už teď se cítila značně zeslábla jako docela na počátku po svém procitnutí do tohoto podivného světa. Symboly, které kněz načmáral na zdi, ji systematicky ničily, i když byly schovány za suknem.

Pouta, jimiž byla uvázána k masivnímu stolu, byla proti těmto symbolům pouhou atrapou.

Přídavkem.

Neví, co dělá, pomyslela si Lilith sarkasticky, a dělá přitom to správné - alespoň ze svého pohledu...!

"Vy mě chcete skutečně zabít?" řekla mdle.

V očích kněze to temně zaplálo. "Ne zabít - spasit!" Povzdychl si, jako by nesl nesmírnou zátěž a rychle se odvrátil. "Vím, že by bylo zbytečné ti to vysvětlovat. Musíš být brzy zpátky. Takže udělám to, co je třeba udělat. I když to teď nemůžeš pochopit. Až bude po všem, budeš mi vděčná, že se někdo ujal tvé duše!"

Lilith zavřela oči, aniž jí z očí zmizel jeho obraz. "Jestli nějakou duši mám," zašeptala.

"Jestli nějakou duši máš!"

Připadalo jí, že přikývl. Kněz odešel stejně jako už předtím. A stejně tak se zase vrátí.

Bylo na něj spolehnutí...

* * *

Warner se z místa vymrštil asi z metrového odstupu oproti dveřím, když se přervalo poslední lano a kabina se odporoučela dolů.

Byla to ruská ruleta par excellence!

Jen zlomek vteřiny mohl být ten správný - stejně nepravděpodobné, jako že se trefí právě do tohoto zlomku vteřiny, byla vysoká výhra v loterii. Bylo nutno odhadnout právě onen okamžik, kdy padající kabina mine místo, jež uvolňuje mechanismus otevírání dveří...

Když předtím zablokované dveře pod jeho náporem povolily, zpočátku tomu nechtěl věřit.

Udělal pak salto dovnitř chodby a ohlušující lomoz svědčil o tom, že kabina se dál řítí do hlubin a nakonec dopadla na její dno. Teprve pak uvěřil!

Silou nárazu se zachvěla dokonce i horní patra. Uvolnila se nepředstavitelná kinetická energie.

Warner zůstal ležet celý bez sebe

Chvíli naslouchal hlasu svého nitra a rozhodl se, že bude nadosmrti vděčný svému anděli strážnému. Zároveň zalitoval, že podobného anděla strážného neměl nablízku, když to vypuklo...

Zarazil se.

Kromě výtahu tady samozřejmě bylo i schodiště. A odtamtud teď Warner zaslechl kroky, které se blížily shora.

Bylo mu jasné, co to znamená.

Věděl také, jak se štěstí dokáže velice rychle zvrtnout ve smůlu.

V poslední chvíli, dříve než se prudce otevřely dveře na schodiště, podařilo se mu vsoukat za ně. Mimo dohled toho, který vstoupil.

Dveře neměly automatický mechanismus zavírání a ten, kdo vstoupil, je za sebou nezabouchl. Warner měl tedy chvilku času, během níž nakoukl přes okraj a - vlastně o tom nikdy nezapochyboval - objevil Stillera, který se nedůvěřivě blížil ke dveřím výtahu.

Warner se v duchu plísnil za to, že dveře výtahu zase nezavřel. Ani takový blbec jako Stiller nebude dlouho hádat, co to může znamenat.

Místo služební pistole držel Stiller v ruce obyčejnou pilu, se kterou provedl atentát na výtah - přičemž o přesvědčivém důvodu bylo možno zatím stále jen pochybovat.

Warner se rozhodl, že se tím nebude trápit a že situaci předejde.

Jakýsi filosof třetího řádu, nemající vztah k praxi, který určitě nikdy neunikl z padajícího výtahu, řekl kdysi, že nejlepší obranou je útok.

Warner by si to nejraději ve chvíli, kdy se Stiller otočil, s tím mluvkou vyměnil.

Byla to chvilka, kdy Warner vyskočil z úkrytu za dveřmi a Stiller na sobě nedal znát sebemenší údiv.

Z jeho úst se vydral zvuk, který předtím Warner nikdy od žádného člověka neslyšel. Stiller pak řekl: "I kočky šetří se spoustou životů, které prý mají - vědí proč. Ty máš jeden, Warnere, ale zřejmě se považuješ za nesmrtelného." Odhodil pilu do zející propasti výtahové šachty a v téže chvíli vytáhl revolver, jehož ústí vzápětí namířil Warnerovi na hruď.

Ačkoliv měl v ústech sucho, řekl Warner ironicky: "Parádní nápad. Policista zastřelí policistu. Nikdo si přitom nic nepomyslí..."

Vteřinu, během níž Stiller přece jen vypadal překvapeně, využil Warner k tomu, aby po něm skočil. Ozval se výstřel, ale minul a zaryl se kamsi do stropu, když Warner svého překvapeného kolegu povalil a vrhl se na něj celou svou váhou. Vzplál nesmiřitelný zápas. Stiller se opět pokoušel namířit hlaveň revolveru na Warnera, ale Warner se bránil. Vrazil Stillerovi čelem do brady, až mu praskla čelist.

Stiller, který byl vzteky bez sebe, se ovšem nevzdával úmyslu zabít jej. Zdálo se, že už teď začal vážně uvažovat o tom, že by mohl Warnerovi podlehnout. Zpackaný atentát byla jen chybička krásy - nic víc.

"Zdá se, že lidi, kteří trpí progresivní paranoiou, jsou teď v módě," vysoukal ze sebe Warner ve svatém zápalu. "Doufám jen, že to není nakažlivé."

Stiller zavrčel, když mu Warner prudce vyrazil revolver z ruky a zbraň přelétla nad zemí takovým obloukem, že se dostala mimo jejich dosah. Warner pak dalším chvatem získal definitivně převahu, přehodil Stillera na záda a přitaženými koleny mu přitlačil žebra. Odpor muže, který ho chtěl zabít, ochabl.

"Tak už máš dost?" Warner ho drsně chytil za límec. Stiller na něj hleděl. Duhovky se mu vlhce leskly. "Na něco jsem se tě ptal!" Warner ho kus zvedl a pak ho odhodil na zem takovou silou, že se Stiller praštil do hlavy.

Stiller horlivě přikyvoval a s úpěním ho ujišťoval: "Mír!"

Warner mu ani v nejmenším nevěřil. Neměl u sebe pouta a hledat je u Stillera by bylo příliš riskantní. Místo toho se rozpřáhl a zasadil Stillerovi do brady klasický knockout. Úspěch na sebe tentokrát nenechal dlouho čekat. Ze šlachovitého těla opadlo veškeré napětí.

"Blbec!" sykl Warner a vstal. Porozhlédl se po revolveru, který zůstal ležet nedaleko od otevřených dveří do výtahové šachty. Zatímco Warner přemýšlel, jak má tenhle zážitek sdělit velení a především Coddovi, dobelhal se ke zbrani a zvedl ji.

Z otevřené šachty se ozývaly praskavé zvuky. Warner se opatrně naklonil přes okraj a podíval se dolů." Když spatřil oheň, který stravoval k nepoznání zdemolovanou kabinu a dráty kabelů, uvědomil si, že už nějakou dobu cítil štiplavý zápach. Zápas ovšem odvrátil jeho pozornost od ohně, který patrně vyvolaly zkraty.

Musím ztropit poplach. Než se požár rozšíří.

Věděl, kde byly na každém patře požární hlásiče a rychle se otočil.

Před Warnerem se opět jako strašidlo objevila Stillerova grimasa.

Jakoby odnikud. S nataženýma rukama a zaťatými pěstmi, které měly pouze jediný smysl...

Jen se přetvařoval!

To poznání přišlo pozdě.

Zatraceně pozdě.

Za Warnerem zela temná propast šachty.

Zvedl revolver. Střela způsobila ohlušující ránu. Kulka se zavrtala do Stillerova stehna a přervala mu tepnu. Když Warner pochopil, že toho vzteklého chlapa nezastaví ani kulka, ucítil už dotyk jeho pěstí.

Doslova v poslední chvíli vykročil dopředu, ale náraz ho přece jen odmrštil dozadu. Několik vteřin jeho ruce jako by mávaly ve vzduchu a Warner se už domníval, že padá do propasti, když tu podle tvrdého nárazu mezi lopatky poznal, že narazil pouze na hranu stále ještě otevřených dveří výtahu a pak se zase odpotácel do chodby.

Odporný výkřik mu prozradil, že Stiller měl menší štěstí. Zřejmě už nedokázal zabránit svému rozběhu a přesvědčil se, že ve vzduchu se není čeho zachytit.

Když se Warner otočil, Stiller zmizel.

Také výkřik zanikl.

S roztřesenými koleny se Warner opět obrátil k otvoru šachty. Hned bylo jasné, že tentokrát už nemusí mít obavy,

že by se Stiller jen přetvařoval.

Plápolající oheň osvětloval příšernou scénu. Jedna z kolmo trčících vzpěr trosek kabiny zadržela i Stillerův pád a on se teď groteskně vznášel napíchnutý na ní... Vytřeštěné oči, v nichž pořád ještě jako by planul přízračný život, zíraly na Warnera. Ocelový šíp propíchl Stillerovi levý bok u hýždě směrem vzhůru a čněl ven zase ve výšce srdce.

Warner ten pohled vydržel přesně tři vteřiny, pak se musel podívat jinam. S nohama ztěžklýma jako balvany se belhal zpátky po chodbě a rozbil sklíčko, za kterým byl požární hlásič.

Zatímco po patrech se rozezněl zvonek, dorazil po schodišti ke svému bytu. Jeho patro ještě nebylo požárem zachváceno. Odtamtud zavolal na velitelství v King Street.

Hlas z centrály slyšel jako přes vrstvu vaty.

Vysypal ze sebe, co chtěl říci.

Pak čekal.

Když ječení hasičských sirén splynulo s houkáním služebních vozů, vyšel Warner z bytu a vydal se naproti.

"Tam dole žádný mrtvý není," namítl později jeden z policistů a zavedl ho do přízemí, kde požárníci pro účely hašení požáru vyrazili výtahové dveře. Na dno šachty to odtud bylo jen několik metrů." Přesvědčte se sám!"

Warner se se zachvěním zadíval na trosky, na nichž ulpívala jako vrstva cukrové polevy pěna hasicího prostředku. Obrovitý trn, na který se napíchl Stiller, byl prázdný.

"Nemohl," obrátil se Warner na velitele hasičů, "uhořet?"

Začouzený obličej zůstal bez výrazu, když muž pokrčil rameny! "Už jsme zažili všechno. Nic není vyloučeno. Moji lidé už hledají lidské pozůstatky... Ale je nepravděpodobné, že bychom ho mohli přehlédnout. Jste si jist, že byl mrtev?"

Warner se drsně a nevesele usmál. "Kdybyste ho viděl, tak byste se takhle nezeptal!"

"Jestli byl tady, najdeme ho," odpověděl jeho protějšek. Odešel o patro níž. Ale Warner jasně slyšel, jak dodal: "Jestli..."

Warnerovi stačilo, aby se podíval na policistu, který stál vedle něj, aby poznal, že verzi, kterou jim vylíčil, nedůvěřují.

Na jejich místě by tomu nevěřil ani on.

"Divoké růže?" zeptala se pochybovačně květinářka. "To musíte jít do zahradnictví. Normální růže by nestačily...?"

Duncan Luther se nechal přemluvit. Neměl navíc ani chuť zjišťovat, co vlastně páter Lorrimer s tímhle podivným sortimentem zamýšlel.

Růže byly na seznamu poslední dosud nevyřízenou položkou. Obtěžkán velkým kornoutem z hnědého papíru a kyticí růží zabalených do celofánu se vrátil do kostela u Trumperova parku.

Jak bylo v poslední době zvykem, musel jet v dopravní zácpě několika objížďkami. Velká část Paddington Street byla uzavřena zátarasy. Jak se dalo zjistit z půlhodinového zpravodajství v rozhlase, museli své domy opustit i lidé, bydlící v bezprostředním okolí. Stanoviska starosty Weinberga zněla velmi nejasně. Sdělovacím prostředkům nebylo možno zazlívat, že informační mezery nevyplňovaly vždy seriózními úvahami.

Původně rozšířená teze o tom, že stará vila, postavená ve viktoriánském stylu, se zřítila, byla jak se teď jednoznačně ukázalo - pouhou "špičkou ledovce". Dokonce i zprávy o mrtvých policistech a rapidně zestárlých příslušnících zásahové jednotky městského stavebního úřadu, které zprvu nikdo nebral vážně, se přestaly zdát díky mnohonásobnému opakování scestné.

Ze středu města zatelefonoval Duncan Luther krátce svým rodičům. Jak je znal, dělali si už starosti, že by někde pod troskami budovy mohl ležet právě on. Už jednou provedli náramný kousek, když zburcovali australský konzulát v Keni, protože Duncan byl se svými přáteli na prázdninových toulkách a v té době došlo zrovna v Čadu k vojenskému puči.

Na obyvatele kontinentu, který byl možná ještě nepřehlednější než Afrika, se chovali Duncanovi rodiče poněkud neadekvátně. Ale promíjel jim to. Jinak měli báječné vztahy a dokud je dokázal brát takové, jací byli, neměli mezi sebou žádné problémy.

Vždyť i oni jeho akceptovali takového, jaký byl, ačkoliv ani matka ani otec neměli nikdy s církví nic společného. Jeho otec byl prospektorem a byl často na služebních cestách pro společnost, zabývající se stavbou komunikací. Jeho matka měla ten nejtěžší úděl: byla manželkou, hospodyní a matkou.

Duncan se usmál.

Už z dálky vyčuhovala nad zelenými korunami parku štíhlá věž kostela. Tu najednou Duncan spatřil u okraje silnice malou uzavřenou dodávku, která měla patrně nehodu. Kapotu měla zdviženou a kromě ženy s malým dítětem nebyla široko daleko živá duše.

Ve chvíli, kdy je míjel, setkal se Duncanův pohled s úpěnlivýma očima ženy. Nevěděl, jak dlouho tady už stojí, aniž by jí někdo zastavil a pomohl. On by v každém případě zastavil. Přikazovala to láska k bližnímu - pro Luthera to rozhodně nebyla jen prázdná slova.

Několik metrů od cizí dodávky zastavil starý vauxhall, který koupil za výhodnou cenu.

"Problémy?" zamířil k ženě v černých šatech.

Plaše se usmála. "Obávám se, že ano."

Vypadala poněkud nezvykle. Její tenounké obočí jako by vytvářelo jedinou souvislou linku podél hladkého vysokého čela. Havraní vlasy ještě více zdůrazňovaly bledost její pleti. Ústa měla naproti tomu zvýrazněna tmavě červenou rtěnkou, čímž dostala celá tvář téměř obscénní výraz, kterého si Duncan na dálku nevšiml.

Pokusil se nevšímat si toho.

"Možná bych vám mohl pomoci." Protáhl se kolem ženy a letmo pohlédl na drobounký uzlíček zabalený do povijanu, který držela v náručí. A ustrnul.

Nedržela dítě.

Byla to panna.

"Slečno..." Dál se nedostal.

Odhodila prostě pannu na chodník a natáhla ruku. "Jsi krásný hošan. Líbí se mi, co máš na sobě."

Ačkoliv mu to připadalo trochu dětinské, protože ještě přece nebyl kněz, měl na sobě oblečené černé kalhoty, černé boty a černou košili. Lorrimer na tom trval. Byl to jeden z jejich prvních konfliktů a páter v něm zvítězil.

Duncan se od té doby utěšoval tím, že ho nechal zvítězit.

"Když budeš hodný, něco ti ukážu."

Její hlas byl velmi vyzývavý. Celá (jak podivná myšlenka, napadlo Luthera) byla ztělesněním vyzývavosti!

To, co mu na ní ještě před chvilkou vadilo, ji teď měnilo v neodolatelnou!

Podal jí ruku. Téměř nevnímal krátký stisk, který následoval poté.

"V autě nás nebude nikdo rušit," řekla.

Ještě než dorazili k bočním dveřím dodávky, otevřely se samy od sebe. Duncan si jen nejasně uvědomil, že se otevřely zevnitř. Uvnitř se tísnilo několik dychtivých osob.

"Nastup," řekla žena.

Duncan zaváhal. Zmocnily se ho čísi ruce a vtáhly ho dovnitř. Nebránil se. Ani se příliš nedivil.

Cizí žena nastoupila k ostatním mužům.

Za ní se dveře automaticky zavřely.

Tónovanými skly pronikalo do nákladového prostoru dostatek světla, aby Duncan rozpoznal detaily. I s ženou ho obklopovalo celkem pět osob.

Slyšel, jak se svůdná černovláska obrátila k mužům a s rozechvělými rty je prosila: "Nechte mi ho vychutnat. Jen chvilku... Musím vědět, jak chutná! Prosím...!"

Všichni vypadali velmi mladě.

Jako siláci ve filmech z padesátých let. Někteří byli skutečně oblečeni v kůži, jako by zaspali současný trend.

"Blázne!" vyprskl jeden z mužů. Vlasy se mu leskly pomádou a měl je pečlivě ulízané dozadu. "Musela ses docela pominout! Kam bychom přišli, kdybychom mysleli každý jen na sebe?"

Blázne? opakoval si v duchu Duncan. To se musel přeslechnout. "Mohli jsme poslat někoho jiného," omlouvala se žena. Z koutků jejích úst se něco vysouvalo. Tvář se jí chvěla jen stěží ovládnutelným vzrušením.

Duncan na ni fascinovaně hleděl.

Teprve když zaslechl hlas muže, podíval se jinam.

"Nemáme čas na hraní. Nikdo neví, kolik času nám vůbec ještě zbývá! Každou hodinou, kterou ztratíme, může být silnější - co už o ní vůbec víme?" Zabodl se ukazovákem směrem k Duncanovi a řekl drsně: "Ty ji vyzkoušíš a zabiješ místo nás! Tobě v tom nemůže nic bránit!" Krátce se rozhlédl po ostatních, kteří mlčeli a když se přesvědčil, že nikdo nemá námitky, pokračoval: "Ty ji zabiješ místo nás a vyvlečeš její mrtvolu ven, abychom všichni viděli, že se jí už nemusíme bát!"

"To si vážně myslíš, že je to tak jednoduché?" zeptal se váhavý hlas.

"Kdo tady mluví o jednoduchosti? Ale máme jinou volbu? JEHO jsme se zatím nedovolali - a než tady bude ON..."

Zmlkl.

Kývl na ženu a pokračoval ve smířlivějším tónu: "Až bude po všem, můžeš si s ním dělat, co chceš."

Ukázal na Duncana, jako by byl zbožím ve výkladní skříni. "Pak bude patřit tobě. Ale už teď vím, že se ti velice rychle přejí... lidi!"

Duncan stál pořád ještě mírně sehnutý pod střechou dodávky a nezúčastněně poslouchal, jako by šlo o někoho jiného.

To se ovšem změnilo, když se mu těch pět začalo skutečně věnovat.

Dali mu instrukce, které potřeboval. Předali mu něco v zavřeném kufříku, který směl otevřít teprve poté, až opět nasedne do svého vauxhallu.

Když o několik minut později zaparkoval na dvoře kostela, páter Lorrimer ho už netrpělivě očekával.

"Dostal jsi všechno, co jsem ti napsal?"

Duncan přikývl a podal mu papírový kornout. Lorrimer do něj letmo nahlédl. "A růže?"

Duncan se ještě jednou vrátil k autu a vytáhl kytici. "Keřové růže neměli."

Lorrimer se zatvářil kysele, ale kytici si přesto vzal. "Teď chci, aby mě několik hodin nikdo nerušil," řekl stroze.

Duncan pokrčil rameny. Počkal, až zavalitý a opět upocený páter zmizel v přístavku.

A pak se vydal za ním.

Než Lorrimer otevřel dveře, na chvíli se zastavil a zaposlouchal se do ticha. Sklepení pod kostelem nabylo v jeho představách podoby středověké kobky a on sám se cítil jako velký inkvizitor, který se zasvětil zbožné věci.

Jeho pohled byl upřen na masivní dubové dveře pobité železem, za nimiž na něj čekala největší výzva jeho života. Ačkoliv si to nepřiznal, měl strach vejít dovnitř.

Příšerný strach.

Zlo bylo velmi vychytralé.

Zlo vědělo, jak ho zviklat v jeho víře.

Ačkoliv se domníval, že to celá desetiletí svou sutanou potlačoval, byl přece jen mužem. A jako muž nebyl zdaleka

lhostejný k erotické smyslnosti, která ho očekávala za těmito dveřmi.

Ještě nikdy se nesetkal s tak oslňující ženou.

Není to žena! opravil se sám v duchu. Je to čarodějnice-upírka - posedlá! Výplod samotného pekla!

Na rozdíl od názoru většiny nikdy nelitoval dějinných tragédií, jako byla inkvizice. Byla podle jeho domnění nutností, i když - to přiznával - při tom byly na hranicích upáleny spousty nevinně obviněných.

Lorrimer byl mužem pevných zásad. Kdyby se narodil o tisíc let dříve, pravděpodobně by doprovázel křížové rytíře na jejich výpravách.

Přemohl se, otevřel dveře a rozsvítil světlo. Věci, které přinesl s sebou v tašce, položil ke dveřím a zase je zavřel.

"Přemýšlela jsem," řekla žena, jejíž jméno neznal, ještě předtím, než se zase narovnal.

Její hlas ho fascinoval. Letmo pocítil nezkrotnou touhu setřást ze sebe minulost s tmavým šatem a lehnout si nahý k ní. Být už jen mužem. Porušit celibát.

"Čarodějnice!" zasípal, když se přistihl, že si přeje zapovězené.

"Nejsem čarodějnice," bránila se. Unavený zvuk jejího hlasu ho vnitřně povzbudil.

"Ne, jsi něco horšího - ale já to z tebe vyženu!" Lorrimer předstíral pevný postoj, když začal s přípravami. Tušil, že čím více času teď bude ztrácet, tím více se může zviklat jeho přesvědčení.

To se nesmělo stát.

Čas do Dunova návratu využil ke studiu Písma svatého a několika knih, zabývajících se svody okultních sil. Podstata z toho, co se dočetl, se teď projevila v jeho jednání.

Nejprve rozestavil kolem masivního stolu svíce a zapálil je. Pak zhasl umělé světlo u stropu. Nezviklal ho ani téměř úlevný výdech, který se poté vydral z jejích úst.

Rychle, říkal si v duchu. Musím to už mít za sebou. Mohl jsem hned zavolat policii, ale co by udělali? Nikdo by nevěřil, co jsem viděl. Dnes lidé nevěří ničemu, pokud to nevidí na vlastní oči, nebo si na to nemohou sáhnout...

A tady je možné obojí: vidět i dotknout se.

Teď vypadala tak zranitelná, půvabná a jemná, že Lorrimerovi téměř pukalo srdce, když se na ni podíval, jak tady leží spoutaná a vydaná mu napospas.

Nesmím se na ni dívat - už nikdy ne takhle!

Ochraptělý zvuk, který mu vyšel z krku, si vysvětlila špatně.

"Přemýšlela jsem," zopakovala. "Promluvme si o všem. Máte pravdu, když věříte ve zlo. Jenže je omyl, domnívat se, že ho ztělesňuji já! Odvažte mne a já ukážu ten pravý cíl, na který můžete zaměřit svůj fanatismus! Jsem si jista, že jsou ještě venku. Viděli mne, jak utíkám do kostela. A budou..."

"Už zase začínáš!" přerušil ji.

"Vím, co mám dělat. Jestli venku opravdu čekají další tobě podobní, budu se jim věnovat později! Až skoncuji s tebou!"

Pohlédla na něj.

Cítil to, ačkoliv se vyhnul jejímu zraku.

Srdce mu v hrudi bušilo jako doposud nikdy.

Vzal palice česneku a položil jí je na hruď, krk a břicho.

Zasténala.

Svíjela se.

Lorrimer užasl, jaký účinek měl už tenhle jednoduchý prostředek, který vlastně ani nepatřil k plánovanému vymítání ďábla.

Pak zapálil vonné tyčinky.

"Přestaňte!" zasípala zajatá žena. "Nevíte, co děláte!"

"Teď mlč!" zasykl. Když žadonila dál, vytáhl malou břidlicovou tašku, kterou obstaral Duncan, a napsal na ni křídou mocné slovo, které chtěl postavit do záhlaví celého vymycování. Písmem dolů ji pak přitiskl ženě na obličej.

Ta rázem ztuhla.

Její hlas ztichl.

Pak se celé její tělo roztřáslo jako osikový list.

Lorrimer dostal strach z vlastní odvahy.

Tabulku stáhl zpět a zíral do tváře, která vypadala jako ztuhlá. Vyprchal z ní veškerý půvab. Vrátila se grimasa, kterou zahlédl, když žena vtrhla do kostela. Její rysy se změnily v cosi vlčího. Z koutků úst jí kolmo dolů vyčnívaly upíří zuby a jazyk v pootevřených ústech vydával agresivní mlaskavé zvuky.

Lorrimer přelétl pohledem zbytek těla, aby se přesvědčil, zda nenastaly další změny. V duchu se obával, že by se mohla změnit v příšeru, která roztrhne okovy, jeho plán obrátí vniveč a rozsápe ho, aby ukojila krvelačnost.

Po zádech mu přejel mráz.

Zachvěl se.

Ale vytrval.

Kromě podivných věcí, které obstaral Dun, měl Lorrimer ještě kropenku se svěcenou vodou a posvěcený kříž. Obojí měl připevněno u opasku pod sutanou a obojí teď vytáhl.

Zašel už teď tak daleko, že nebylo cesty zpět. Musel tu věc prostě vydržet. To, že se tato bytost zjevila právě v jeho kostele, mohlo být božím znamením! Bůh ho chce zkoušet! Nesmí pochybovat...

S třesoucím se hlasem vyjmenoval jména všech dvanácti apoštolů. Pak spustil hlasitý zpěv, který by mohl nezasvěcenému posluchači připomínat zaříkávání ďábla. Lorrimer už se nezdržel. Odhodil i poslední zábrany, které si kladl, strhl ze stěn všechna sukna a obnažil symboly křesťanství a kráčel kolem úpící, sténající a svíjející se ženy, která

jakoby do sebe absorbovala vše, co rozpoutal!

Lorrimer zpíval. Kropil kolem sebe svěcenou vodu. Pronášel zaříkávání Boha, ve kterého věřil. Kouř vonných tyčinek foukal na pokožku posedlé a svůj vlastní dech vyfukoval proti tomu, co vycházelo z jejích úst, křižoval se a mumlal modlitby, které mu přinášelo na jazyk podvědomí, zatímco nad tím vším čněl kříž v jeho zdvižené ruce.

Sám vypadal jako rozzlobený bůh. Oči měl vypoulené, z úst mu stékaly sliny a jeho hlas se odrážel od stěn, zatímco sluch měl naprosto uzavřený vůči žebrání, které ho chtělo naladit ke smíru.

Cítil, že všechno směřuje k vrcholu. Půda pod ním začala bušit v rytmu jeho vlastního tepu. Vzduch byl horký, vlhký a páchnoucí, jako by vycházel přímo ze chřtánu pekel.

Lorrimer hleděl upřeným zrakem na upírku.

Je to upírka - ať si tvrdí co chce.

Viděl její zuby, dychtící po krvi.

Po jeho krvi?

Hovořil rychleji. Zkracoval přestávky. Chrlil ze sebe modlitby a zpěv, jako by nebylo ráno.

Cítil, jako by ho někdo sledoval. Nejen zelené oči téhle bytosti. Cítil pohled odevšad. Milióny očí, milióny barev.

Bolestně zasténal.

V prsou ho bodlo, jako by mu hltanem stékal horký vosk. Najednou se mu zatmělo před očima a když se mu opět projasnil zrak, pochopil, že je téměř na konci svých sil. Dlouho by už takovéto zaříkávání nevydržel. Ale zdálo se, že to už ani není zapotřebí.

Velmi pomalu se upírská grimasa ženy opět měnila v nevinnou půvabnou tvář, která ho tak dojímala, že se neustále potácel mezi soucitem a pocitem odpovědnosti.

Dokázal jsem to! pomyslel si.

V té chvíli se ovšem stalo něco, co mu uzavřelo hrdlo a co mu nahnalo příšernou hrůzu.

Lorrimer nevěřil svým očím, když se mu šaty té posedlé ženy začaly měnit před očima a odpoutávat od těla.

Švy se páraly, látka praskala. A pak se bez ženina přičinění zpod zad spoutané vyhrnuly šaty, spojily se s látkou visící ze stran, svinuly se v mžiku jako rychle vadnoucí listy do žmolků, opět se zformovaly tak, že vypadaly jako obrovitý doutník a nakonec spadly na druhou stranu masivního stolu.

Lorrimer se ihned shýbl. Viděl, jak cosi hadovitého nebo červovitého tvaru uhání ke dveřím, jak se to zastavilo u škvíry, znovu se to rozprsklo a pak zmizelo skulinami.

Všechno to trvalo nanejvýš tři vteřiny a když se konečně Lorrimer vzpamatoval, otevřel dveře a vyběhl na chodbu, nebylo po tom příšerném zjevení ani stopy.

Lilith nehlasně vykřikla.

Připadlo jí to jako zrada, že ji šaty opustily. Spadly z ní a zdálo se, že kapitulovaly pod tlakem knězova zaříkávání.

Páterovi se tím podařilo něco, oč se sama Lilith marně snažila: opět se zbavila dědictví své matky, protože jí připadalo příšerné a příliš svazující!

A teď, když se to stalo, neměla z toho Lilith radost. Až do poslední chvíle věřila, že právě šaty budou úspěšně vzdorovat tomuhle fanatikovi v tmavé róbě.

Nestalo se to. Šaty si raději zachránily "vlastní kůži", než aby chránily Lilith.

Kněz nebyl upírem. Nebyl z nepřátel, před nimiž ji varovala její matka.

Byl snad tohle důvod?

Lilithina situace nebyla teď ani o chloupek lepší.

Byla - teď i opticky nahá - bezbranná a vydaná napospas knězovu jednání, byť vedenému nejlepšími úmysly.

Musím ho oklamat, pomyslela si, zatímco se její duch i tělo pomalu vzpamatovávaly z ran, které jí způsobily slova i činy muže v sutaně. Musím se o to alespoň pokusit, jinak nemám šanci...!

Část napětí z Lorrimerova těla zmizela. Tu si sám všiml, jak se třese. Jak mu vyčerpání oslabilo svaly. Celý zalitý potem se vrátil do sklepní místnosti, kde teď Lilith ležela nahá.

Nahá a nadpozemsky krásná.

Oči jí žhnuly. Její pobledlé rty jako by ho sváděly k něžnému polibku. Polkl.

Slyšel její hlas, který řekl: "Děkuji! Děkuji, že jste mne vysvobodil! Prosím, odvažte mne...!"

Okamžitě věděl, že lže. Sehnul se k jejím nohám, dotkl se rty jejího chladného, pevného přitažlivého masa a rozplakal se.

"Ještě nejsme u konce!" zasípal "Chtěl jsem tomu zabránit, ale teď vidím, že není jiné cesty!"

Strnule jako robot se napřímil.

"Co chcete udělat?" zeptala se žena po krátké odmlce, během níž si zřejmě uvědomila, že se dopustila chyby.

"Totéž, co předtím, jen jinými prostředky!"

"Jakými prostředky?"

"Kladivem a kůlem." Čekal na její reakci. Chtěl zjistit, jestli je tento popsaný prastarý strach všech upírů z této kombinace založen na pravdě. Její reakce mu to musela ukázat. Ale nezjistil, že by její strach nějak nabyl na intenzitě.

"Vy jste zešílel," odpověděla unaveně. "Stojíme na stejné straně, a vy nevidíte..."

"Nikdy nebudeme moci stát na téže straně!" Lorrimer byl upřímně přesvědčen, že neříká nic špatného. Opět se dostal do situace, že začal pochybovat a váhat. O okolnostech. On sám o sobě.

Nevinnost, která najednou vyzařovala z té bytosti. A co když se mýlil? Co když z ní s těmi podivnými šaty odešel i zlý duch...?

"Co mám udělat, abych vás přesvědčila?" zeptala se sklesle. "Co bych vám mohla nabídnout, abyste mne nechal jít?"

NIC, pomyslel si Lorrimer chmurně.

VŠECHNO! ozvala se jeho duše.

Cosi potlačovaného, utlumeného, cosi, co za všechny ty roky přerostlo do nezměrné žádostivosti...

Rychle se od ní odvrátil. Nechtěl, aby si všimla, co se s ním dělo. Rezolutně vytáhl to, co původně bylo v tašce až úplně na dně.

Kladivo a kůl.

"Musím to udělat!" vysoukal ze sebe. "Nejsi dobrá! Ty..." nasadil jí k hrudi zašpičatělý kůl a sám se zachvěl při pomyšlení, že zničí tak nádherné tělo. Dusil se její krásou, čistotou a dobrotou, kterou mu předváděla. "Musím to udělat!" řekl ještě jednou a rozpřáhl se.

Kapky potu na jeho čele málem mrzly.

S povzdechem pak kladivo spustil.

V téže chvíli byl zezadu napaden.

Lilith zírala do očí kněze a věděla, že svůj záměr provede, ať mu snese jakékoliv argumenty. Vnitřně se zatvrdil. Obklopil se štítem, který měl zabránit, aby mu selhal rozum.

Viděla, že bojuje sám se sebou, ale pochopila také, že v tomto souboji prohraje ona. Co přijde pak?

Skutečně ji zničí kůl, jak se kněz domnívá?

Rozmáchl se a udeřil. Ale kladivo nedopadlo na tupý konec kůlu.

Kněz vykřikl, zapotácel se dozadu a teď Lilith zahlédla, co se mu ovinulo kolem hlavy.

Něco tmavého, pulzujícího, co mělo tvar polokápě. Docela to pokrylo vlasy muže a v obličeji to končilo kdesi u kořene nosu. Nos sám, ústa i brada byly volné.Oči nikoliv. Oči zmizely pod onou kápí, která se knězi přimkla k obličeji tak těsně, jako by pod ní existovalo vakuum. Když přestala pulzovat, zaleskla se jako šupiny plazů.

Kněz roztáhl prsty a kladivo i kůl spadly na zem.

Z úst mu vycházely koktavé neartikulované zvuky, a když ze rtů už už měly zaznít modlitby, vynořil se z okrajů kápě další pás, který zakryl knězi ústa.

Páter narazil zády na zeď sklepení a zvedl ruce do výše. Se zoufalým úsilím se snažil strhnout si z hlavy tu hrůzu.

Marně.

Lilith nebyla schopna zasáhnout. Bezmocně musela z masivního stolu přihlížet, jak zpod okrajů kápě začínají stékat tenké proužky krve. Vzápětí kněžův odpor ochabl. Zády po stěně se svezl na zem a přitlačil si dlaně na zakrvácenou tvář.

Lilith už pochopila, co znamenala ta kápě.

To se vrátily šaty.

Zřejmě ji nenechaly na holičkách a ve výběru prostředků si - jako ostatně vždy - nepočínaly právě útlocitně.

Ačkoliv ji kněz chtěl zabít, Lilith se přece jen sevřel krk. Tušila jen matně, jaký osud ho čeká. A to stačilo.

Ze zavázaných úst pronikaly pouze slabé zvuky.

Lilith se zachvěla zimou.

Kněz ji nazýval pokušitelkou. Více než jednou. Zdálo se, že šaty se mu za to pomstily.

Zpod šupinatého okraje se neustále řinula krev...

Intermezzo.

Let 3271 společnosti British Airways, cíl letu Rampur, Indie. Ve dvanáctitisícové výšce svítilo slunce takovým jasem, jaký se nikdy dole při zemi nedá pozorovat. Pod letadlem se jako běloskvoucí vlny nekonečného oceánu míhaly vatovité mraky. Palubní program poskytoval všem zájemcům zábavu. Ostatní cestující si krátili několik tisíc kilometrů letu spánkem.

"Pane Landersi?" Jedna z výjimečně krásných letušek v ekonomické třídě se sehnula k muži s šedivě melírovanými vlasy staženými do copánku. Také měl zavřené oči, ale nespal.

Podíval se na ni. "Ano?"

"Byl byste tak laskav a následoval byste mne do pilotní kabiny?" zeptala se dívka tlumeným hlasem. "Právě jsme dostali hovor pro vás. Uděláme výjimku, protože je to prý velmi naléhavé, ale buďte, prosím, stručný..."

"Samozřejmě." Na tváři cestujícího se neobjevil ani údiv, ani nervozita. Takovéto případy pro něj patrně nebyly ničím výjimečným. Hector Landers se vydal za letuškou do pilotní kabiny a převzal hovor.

"Landers..."

Jak letuška, tak druhý pilot, který se letmo podíval stranou, si všiml, jak suverénní tvář cestujícího zkameněla. Zdálo se, jako by mu přes obličej přelétl stín.

"Kdo je mrtev?" Jeho dlaň sevřela sluchátko tak pevně, až plast zasténal. "Copak jsem před tím neustále nevaroval? Takže teď se to stalo..."

Když zavěsil, zeptala se ho letuška s účastí: "Něco smutného?"

Hector Landers nepřítomně přikývl. Vypadal, jako by se teprve postupně vracel do reality. Ale vzápětí se opět vzpamatoval. "Doufám jen, že ještě stihnu pohřeb," zamumlal. "Obávám se, že budu muset změnit rezervaci letu..."

Duncan Luther vytáhl z košile dýku. Od počátku poslouchal Lorrimerovo zaříkávání. Chtěl jen vyčkat na chvíli příhodnou pro provedení svého záměru. Příkazy, které mu zněly ve spáncích, byly naprosto jasné.

Zabij tu zrůdu! Zabij dceru nevěstky!

Ani si pořádně neuvědomoval, že jedná na cizí popud. Duncan sledoval pátera do sklepa přístavku.

Nescházel sem poprvé. Lorrimer mu jako jednu z prvních "služebních povinností" uložil, aby udělal pořádek ve sklepení, které bylo stejně staré jako kostel sám - téměř sto padesát let. Duncan vymetal místnosti plné prachu, pavučin a krys, zapisoval "nezbytnosti", které tam byly a posléze je procházel s Lorrimerem a vybíral, co je možné vyhodit do smetí. Nic.

Kněz se nedokázal dodneška rozloučit ani s těmi nejméně potřebným věcmi. To, že Duncanova úloha byla pouhým šikanováním, bylo od té doby nevyřčeným faktem.

Novic chladně přemítal o různých věcech, zatímco se zde ukrýval. Doléhalo na něj příšerné vyvádění kněze, trýzeň jeho zajatkyně a onen strašidelný jev, přičemž šaty opustily tělo ženy. Neměl s ní soucit. Neměl ho ani s knězem. Bezděky potěžkal v ruce dřevěnou dýku, ozdobenou vyřezáváním a křesťanskými symboly. Byla lehká. Nebylo na ní nic zvláštního. Každopádně nic, co by byl Duncan schopen vnímat.

Když se na pátera Lorrimera vrhla ta podivná věc, zdálo se Duncanu Lutherovi, že jeho chvíle přišla.

Aniž by uvažoval, jak si má počínat, vtrhl do místnosti. Ani vteřinu si nevšímal spoutaného kněze, ale vykročil rovnou k zajatkyni.

To, že byla nahá a bezbranná, snad pohnulo něčím v Lutherově nitru.

Ale nikoliv dýkou, kterou mu přenechali upíři. Šepot v hlavě vedl Duncana jako náměsíčného.

Zabij tu zrůdu? Zabij dceru nevěstky...

Lilith sebou cloumala, ačkoliv v poslední chvíli unikla smrti probodnutím. Ale to, co dělala ta věc, jež nebyla ničím jiným než šaty, které jí přenechala matka, to se schvalovat nedalo.

"Přestaň!" vykřikla ze všech sil, které jí ještě zbývaly. "Hned - přestaň! Nechci to...!"

Nepřestalo to. Neustále se ona šupinatá osudná "kápě" vinula kolem hlavy duchovního.

Lilith lomcovala pouty. Neustále ji ochromovaly vlivy vězení, jinak by si troufala osvobodit se z okovů kolem rukou a nohou. Takhle mohla pouze křičet.

"Nechci to!"

Knězův odpor rychle ochaboval.

Koutkem oka zpozorovala jiný pohyb. Lilith si zpočátku myslela, že ji klamou smysly. Jenže se ukázalo, že je to realita.

Do sklepní místnosti vtrhl neznámý mladík a neomylně mířil k ní. V ruce svíral dýku, připravenou k ráně. Ze zbraně Lilith i na dálku cítila cosi, co jí nahánělo nevýslovný strach. Nevěděla, odkud se ten muž vzal. Jasný byl naproti tomu jeho záměr, i když se neprojevoval ve strnulých rysech jeho tváře.

Další, který mě chce za každou cenu zabít, pochopila Lilith. A zase to není žádný z mých "přirozených" nepřátel - upírů.

Poznala by, kdyby to byl někdo z nich. Z upírů vyzařovalo něco docela jiného.

Lilith opět nemohla nic dělat. Opět se k ní blížila smrt a Lilith se jen svíjela v poutech.

A opět unikla svému osudu, protože kolem mladíkova zápěstí se prudce omotalo cosi jako kožená šňůra a zabrzdila dýku necelý centimetr od Lilithiných prsou.

Z útočníkových rtů nevyšel jediný hlásek. Jeho tvář ztuhla a ztratila barvu.

A pak to pokračovalo. Mezi kápí kněze a rukou svírající dýku bylo tenounké propojení. Kápě mlaskla, změnila tvar a téměř nepostřehnutelným pohybem přeskočila na další oběť.

Hlava mladého plavovlasého muže v ní byla sevřena jako v kokonu. Ale na rozdíl od kněze v něm zůstala mezera. Udusí se, pomyslela si Lilith a zděšení nad krutostí šatů přerostlo všechny meze. Neznámý mladík, který teď kolem sebe začal nekontrolovaně máchat rukama, pořád ještě pevně svíral dýku. Lilith jen čekala, že ji jeden z jeho reflexních pohybů přece jen zasáhne a poraní nebo zabije.

Z té jednoduché zbraně vycházelo cosi, co dávalo tušit, že má velmi málo společného s prostým kouskem dřeva. Obklopovala ho podobná aura moci jako posvěcený kříž. Dokonce ještě silnější.

Posléze mladíkovy pohyby ochably.

Umírá...

Lilith si byla jistá, že má pravdu. Ale ten muž se nezhroutil k zemi. Prostě se přestal bránit. Zůstal stát se svěšenýma rukama před masivním stolem a několik vteřin se vůbec nepohnul.

Najednou si klidným pohybem zasunul dýku za opasek kalhot a pak i znehybněl - tentokrát na několik minut.

Lilithiny pokusy oslovit jej byly neúspěšné.

Už si myslela, že vše kolem ní - kněz i ten druhý útočník - upadlo do stavu smrti nebo smrtelné strnulosti, když tu šupinatý kokon odpadl. S matným leskem, křehký a polámaný zůstal ležet na zemi mezi cizím mladíkem a Lilith. Když natočila hlavu docela stranou, zahlédla pomalu vyhasínající předmět.

Povzdychla si, když pochopila, že šaty (jak tomu měla jinak říkat?) zřejmě při tomto kontaktu spotřebovaly poslední energii. Nebyly už schopny vrátit se k Lilith a zakousnout se jí do pokožky. A Lilith nevěděla, jestli jí to má být líto, nebo jestli má být ráda.

Ještě před tím, než její pohled vyhledal tvář neznámého mladíka, podívala se na kněze, který pořád ležel bez hnutí na zemi. Měl otevřené oči. Bylo vidět pouze bělmo. Bělmo potažené slizem...

Mladík vedle ní se probral ze strnulosti.

Jsi nepolepšitelná! ozvalo se její podvědomí, když podrobila jeho dokonale stavěné tělo důkladnému prozkoumání. Nepolepšitelně bláznivá!

"Žízeň..." řekla nahlas. "Mám žízeň."

Její hlas mladíka s podivně plavými vlasy nezastavil. Ladným, rozhodně ne prkenným pohybem zamířil ke knězi. Sehnul se k němu a prohledal mu oděv. Když vstal, cinkal mu v ruce svazek klíčů. S ním se vrátil k Lilith a odemkl jí pouta.

Lilith mlčky čekala, až bude volný i poslední okov.

Pak se s unylým pohybem posadila a zeptala se: "Žije?"

"Žije," řekl neznámý mladík a položil svazek klíčů na stůl. Lilithin pohled přelétl po stěnách, ze kterých k ní žhnula slova, jež jakoby nebyla napsána křídou, ale ohněm.

JAHWE... ADONAI... ELOHIM... EIELIJON... SHADDAI.

Neznámý se zadíval tímtéž směrem, beze slova pochopil, strhl odhrnuté sukno z hřebíků, na nichž bylo zavěšeno a pokoušel se nápis smýt.

Ale ani poté, co bylo smyto poslední slovo, nepocítila Lilith úlevu. Položila chodidla na podlahu a zjistila, že se sama vlastní silou neudrží na nohou,

"Kdo jste?" zeptala se, když k ní neznámý přistoupil a podepřel ji. Měl atletickou postavu, na níž nic nepůsobilo přehnaně. Voněl pižmem a tato vůně v Lilith vzbudila touhu po temném lese, do něhož by se mohla uchýlit a v jehož porostu by načerpala novou sílu.

"Duncan Luther," řekl neznámý. Tím nejnepřirozenějším na něm byl jeho klid, s nímž se choval a hovořil, ačkoliv ještě před chvílí se ji pokoušel zabít.

Lilith nevěděla, jak se má zachovat. Z Luthera rozhodně neměla strach a už to samo bylo dosti podivné.

Zdálo se, že ho její nahota nevzrušuje a ani mu nevadí. Vůbec se na mě nedívá, pomyslela si Lilith. Dívá se na mě, ale nevidí mě...

Chtěla zamířit ke knězi, ale Luther ji zadržel. "Musíme jít," řekl. "Hned."

Lilith si ho prohlédla s podezřívavostí, která se jí opět náhle zmocnila. "Jít?"

Venku čekají upíři. Rozsápou ji, protože zabila Horu...

Najednou pochopila, že tohoto mladíka vyslala Horova smečka. Nikdo z nich osobně nemohl vkročit do těchto míst.

Lilith zoufale pohlédla na zbytky, které zůstaly ze šatů. Ležely na zemi jako stará hadí kůže. Když je chtěla zvednout, pocítila něco jako hnus a nechala je ležet.

"Tady nemůžeme zůstat," řekl Duncan Luther a vedl ji ven z místnosti.

"Co je s ním...?" téměř řekla neslyšitelným hlasem.

"Nic," řekl Luther a táhl ji dál.

Lilith se bez šatů bezbranná nejen cítila, ona bezbranná skutečně byla. V téhle chvíli by neměla šanci proti nikomu. A to se týkalo i Duncana Luthera Byla mu vydána napospas. Kdyby chtěl, mohl ji na místě zabít holýma rukama.

"Znám cestu," řekl vzápětí, "kterou možná upíři neznají."

To, že věděl o číhajících upírech, posílilo Lilithino podezření, že ho mohli vyslat. Může mu přesto důvěřovat?

Co jiného ti zbývá, ty pošetilá?

"Jsem... nahá," řekla pouze.

V očích se mu mihl stín jako drobný mráček. "Já vím," řekl. Žádostivost se ozvala jen na zlomek vteřiny, ale Lilith sebou přesto otřásla. Cosi v jejím nitru se ji pokoušelo přimět k tomu, aby se na toho pohledného mládence vrhla, aby z něj načerpala ztracené síly. Ale i kdyby tomuto svůdnému nutkání podlehla, měla by pramalé vyhlídky na úspěch. Nebezpečí, že ho vyprovokuje, bylo příliš veliké.

Pořád měl u sebe dýku, kterou si pouze zastrčil za opasek.

Když prošli kusem sklepní chodby, kterou Lilith neznala, protože kněz ji tudy vlekl, když byla v bezvědomí, Luther se najednou zastavil a řekl: "Počkej tady!"

Odstrčil ruku, kterou se mu opírala o rameno. Lilith byla příliš zmatena, než aby odporovala. Luther zmizel a vrátil se za chvíli se šaty -Lihth se mezitím nehnula z místa. Byly to mužské šaty a zřejmě patřily jemu. Byly ovšem pořád méně nápadné než to, co měla na sobě nyní - totiž nic.

Boty moudře opomenul. Bavlněné kalhoty bylo možno díky opasku stáhnout podle pasu a košile nebyla vůbec žádným problémem.

"Jak vypadám?" zeptala se Lilith poté, co se pořád ještě malátná a unavená nasoukala do hadrů.

Luther se nezdržoval žádnými komentáři - ani lichotivými, ani jinými.

"Jdeme!" naléhal opět.

Látka, která třela Lilithinu pokožku, ji dráždila víc, než jí bylo milé. Prohlížela si Luthera, mezitím už přesvědčena, že ji nechce vydat upírům, protože to by si s ní jistě nedával takovou námahu.

"Kam půjdeme?" zeptala se.

"Pořád rovně."

Rovně byla stěna. Luther zapnul matné osvětlení, které bylo po všech stránkách lepší než Lilithin zrak.

"Dál to nejde..."

Mýlila se. Tam, kde to už zdánlivě dál nešlo, byly napravo dveře, kterými se dalo projít pouze v hlubokém předklonu. Luther odsunul závoru a když se dveře otevřely, zaslechla Lilith zvuky.

"Co je to?"

"Voda," řekl.

"Řeka...?"

"Dost špinavá řeka," zněla odpověď.

Vsoukali se do otvoru a stáli po kolena v líně tekoucím úzkém proudu. Po několika krocích se tunelovitý temný prostor naštěstí rozšířil. Kdesi v dálce se zaleskla světlá skvrna, podle níž se zřejmě dokázal orientovat alespoň Luther.

Lilith pochopila, že se chce pokusit uniknout z kostela podzemní chodbou a tudíž nepozorovaně.

Byl to dobrý plán, který měl ovšem jeden zádrhel.

Totéž napadlo i ty druhé...

Práce Henny Scroogové probíhala podle stanoveného časového rozvrhu. Bylo takřka možno nařizovat si hodinky podle toho, kdy vyřizovala nákupy, kdy navštěvovala restauraci pro důchodce, kdy se procházela v Tumperově parku, nebo kdy navštěvovala tamní kostel, aby vedla v tichu kostelní lodi němé rozhovory se Stvořitelem a se svým předčasně zemřelým mužem. Nikdy nechodila na mše, ale němé motlitby v atmosféře, která pro ně byla přímo stvořena, se pro ni staly milým zvykem. Neodradilo ji od něho ani drobné mrholení. K čemu jsou deštníky?

Ale když dnes vešla do kostela, cítila, že je něco jinak než jindy. A na své pocity se mohla spolehnout. Nezjistila ovšem, co je jí tak divné. Ani tehdy ne, když kráčela podél řad lavic docela dopředu k oltáři - hezky pomalounku.

V jejím věku - Henně Scroogové táhlo na devadesátku - šlo už všechno jen pomalounku.

Zastavila se, pak se posadila na označené místo v první řadě, opřela se, zavřela oči a sepjala stařecké prsty.

Uprostřed modlitby se zepředu z průčelí, kde se tyčil oltář, zaslechla nějaký šramot. Mladý Lorrimer, pomyslela si, aniž by přerušila modlitbu nebo zvedla víčka.

Mladí byli v jejích očích většinou všichni a kněz dosáhl teprve dvou třetin jejího požehnaného života...

Jako spousta starých lidí vydávala i Henna Scroogová zvuky, které sama téměř nevnímala. Tu a tam lačné nadechnutí, zadržovaný kašel a tiché "hm"...

Podle toho se orientoval slepec, který sestupoval po schodech průčelí.

Stará žena se stále ještě domnívala, že ji objevil Lorrimer (což byla pravda) a že se chce posadit vedle ní (což pravda nebyla).

Když se jí kolem tenkého krku sevřely vychrtlé ruce, vytřeštila Henna Scroogová oči a srdce poskočilo o několik tepů najednou, než zase váhavě začalo tlouci.

Knězovy oči zvrácené v sloup a grimasa, kterou nasadil, by stačily k tomu, aby ji zabily. Zdálo se ovšem, že se na to nechce spolehnout.

"Tak jsem tě přece dostal, posedlá!" zasípal kněz a vší silou stiskl. Henna Scroogová pochopila rychleji než cokoliv jiného v posledních letech, že to není nechutný žert, ale naprosto vážný úmysl.

Když se ho z posledních sil zachytila, zabodla mu se stejnou rozhodností do hrudi kovovou špici svého deštníku.

Překvapení bylo vidět i ve slepých očích.

Kněz ženu pustil a odvrávoral dozadu.

Jeho výkřik se tlumeně nesl dómem, kde se rozléhal během bohoslužeb mnohem hlasitěji.

Deštník mu neuvízl v prsou, ale spadl na zem.

Henna Scroogová se zachytila o opěradlo lavice a zastřeným zrakem pozorovala, jak kněz narazil do jedné ze soch světců v nadživotní velikosti, jak ji obemknul oběma rukama a jak se socha i navzdory své úžasné váze zakymácela.

Drama pak dospělo k náhlému konci, když se několikatunová mramorová hmota svalila a pohřbila kněze pod sebou. Než se Henně Scroogové podařilo někoho zalarmovat, nebylo Lorrimerovi pomoci...

Čekali rovnou za ostrůvkem světla, které dopadalo krytem kanálu.

Lilithiny smysly byly natolik otupené, že nezaregistrovala předchozí varovné signály.

Zde dole, kde vládla až na ojedinělé osvětlené body věčná tma, měl nepřítel všechny možnosti.

Když se ozvalo vrčení, obklíčily už Lilith i Luthera tři páry planoucích vlčích očí.

Zůstali stát ve vodním kanále jako přikovaní.

Dva vlci na ně skočili téměř současně.

Jeden se vrhl na Luthera a druhý povalil Lilith s takovou silou, že se dívka ponořila pod vodu.

Její ruce jakoby samy od sebe našly krk té bestie. Pokoušely se po ní chmatnout čelisti. Drápy, trčící zakřiveně z tlap jí vyryly v kůži krvavé šrámy.

Necítila bolest.

Zato ovšem cítila vůli přežít navzdory chybějícím prostředkům!

S výkřikem od sebe odstrčila vlčí tělo a udivilo ji, jak daleko vzduchem odlétlo, než narazilo do jedné ze zdí.

S prskáním se vynořila z vody a stala se svědkem zpětné proměny upíra. Současně se ozvalo odtamtud, kde dopadla druhá vlčí postava, přišerné vytí.

Duncan Luther neupadl.

Stál jako skála uprostřed příboje a - Lilith viděla díky schopnosti pronikat zrakem i dokonalou tmu každičký detail - zabodl dýku vlkovi do boku až po střenku.

To, co se stalo potom, jí naznačilo, co by se stalo, kdyby bodl dýkou ji.

I zde nastala přeměna upíra do jeho lidské podoby. Ale dýka vězela i nadále v břiše. Celé tělo teď zaplavilo podivné světlo - tak silné, že kosti a orgány upíra vystupovaly tmavě jako na rentgenovém snímku. Pak se veškerá ta hmota ve světle rozplynula. Zůstala pouze hromádka vlhkého popela na betonové podlaze vedle kanálu.

Víc nic.

Větší šok než Lilith se pochopitelně zmocnil ostatních upírů. Přesto se postava, kterou ze sebe setřásla Lilith, vrhla znovu na Luthera.

Lilith varovně vykřikla a mladík se otočil.

Ani teď nebylo možné bezpečně zjistit, zda Duncan Luther bojuje vědomě, nebo zda pouze mechanicky reaguje. Opět zabořil dýku do mrtvého masa. Zpopelnění proběhlo tentokrát tak rychle, že upír ani nestačil vykřiknout.

Lilith pohledem pátrala po třetím z těch, kteří zde na ně číhali.

Jenže ani tenhle poslední patrně teď neměl chuť pustit se do boje. Bleskurychle změnil podobu. Z vlka se stal netopýr. Jeho ostré výkřiky umožňovaly na chvíli sledovat jeho let a pak upír zmizel kdesi v nedohlednu.

Přestože musela být ráda, že je naživu, Lilith okamžitě pochopila, že tím štvanice na ni pokračuje.

"Dál!" vytrhlo Lilith ze zamyšlení zvolání, které už teď slyšela poněkolikáté.

Ještě jednou vrhla pohled na obě hromádky popela.

Pak se poslušně pohnula.

Habakuk se proměnil, než zase o kus dál vylezl z labyrintu kanalizace otevřeným kanálem. Denní světlo by jeho únikovému přestrojení příliš neprospělo, ačkoliv se obloha zatáhla mraky a drobně se rozpršelo.

Pěšky se vrátil nejkratší cestou k ostatním.

Ti se ze zřejmých důvodů stáhli dál od kostela. Tam bylo najednou rušno. Příjezd ke vstupnímu průčelí zatarasila sanitka a dva hlídkové vozy policie.

Teprve poté, co se ostatní upíři dozvěděli, co se odehrálo v kanalizaci, pochopili, že jejich plán ztroskotal. Do té doby předpokládali, že shromáždění lidí před kostelem je důkazem, že zabiják, jehož vyslali, splnil svou úlohu.

Teď tedy slyšeli, že to byla chyba nedozírného dosahu svěřit hypnoticky ovlivněnému novicovi tak nebezpečnou zbraň.

Rána šla tedy vedle.

Posvěcená dýka patřila jednomu lovci upírů, jemuž se před dávnou dobou podařilo s vypětím sil nad smečkou zvítězit, když předtím strašlivě vyplenil tamější upíry.

Jméno onoho člověka se už ani nevyslovovalo nahlas, ale teď se zdálo, že ona kletba působila až do přítomnosti.

Mezi upíry propukl ještě větší zmatek než mezi lidmi před kostelem. Když Habakuk vypravoval co se stalo... ztratili někteří z nich hlavu a pospíchali do svých úkrytů, kam se chtěli na nejbližší dobu ukrýt.

Většina se ovšem rozprchla s docela jiným úmyslem.

S Habakukem se pustili do pronásledování nepřítele, který během krátké doby zdecimoval jejich rodinu do takové míry, jak se to doposud nikomu nepodařilo.

Čtyři zabití upíři...

Jeden zabitý sluha...

Na Landrua - až konečně dorazí - čeká pohroma.

Virgil Codd nechal Warnera škvařit se.

Venku se už setmělo, když se Maud Edwardsová objevila v malé kanceláři, kterou sdílel s Needlesem, a prohlásila: "Šéf vás očekává, pojďte."

Maud Edwardsová byla u sydneyské policie, když se Warner k tomuhle "spolku" přidal asi patnácti lety. Byla zvláštním způsobem přitažlivá, ačkoliv neodpovídala všeobecnému ideálu krásy. Spousta toho na ní působila jako mírně deformovaná.

Její tvář dokonce vypadala poněkud morbidně, což ještě zvýrazňovala křivá ústa, oči zapadlé hluboko v jamkách, téměř indiánský nos a ubíhající čelo. Jako vždy, sáhla i tentokrát dost hluboko do nádobíčka s líčidly a nanesla si příliš mnoho rtěnky.

Odvěků se na velitelství policie šuškalo o tom, jestli teď už čtyřicátnice Maud je v úzkém spojení s tím protivou Coddem i privátně. Zastánců i odpůrců této fámy bylo přibližně stejně. Warner patřil k těm, kteří si absolutně nedokázali představit, že by některá žena byla vůbec schopna projevit tak špatný vkus, že by si něco začala s šéfem policie. Představa, že by Codd, trpící tolika domnělými nebo skutečnými alergiemi, mohl svými odpornými prsty osahávat Maudino tělo, způsobila Warnerovi i tentokrát pořádné pálení žáhy, když kráčel za sekretářkou.

Codd byl svobodný.

Warner rovněž.

Kupodivu ho ovšem nikdy nenapadlo zaflirtovat s Maud. Možná to vyvolávala její strohost.

"Jak je na tom?" zeptal se mimochodem.

Tmavovlasá sekretářka se ani neotočila. Odpověděla, aniž by zpomalila krok. "Právě si nechal předhodit jako zákusek jakéhosi seržanta a ohryzal ho až na kost."

Warner se letmo usmál, ačkoliv Maud Edwardsová nehovořila ani v náznaku žertem. "Takže bude alespoň trochu najezený."

Maud pokrčila křivými rameny. "Jak jsem říkala, byl to jen malý seržant..."

Báječné vyhlídky, pomyslel si Warner a kráčel za ní dál chodbou. Míjeli ho kolegové, odcházející z práce. Zdravil se s nimi jen letmo obvyklými krátkými gesty. Maud nesla nos dost nahoru. Na její tváři primadony spolu legračně kontrastoval ledový chlad a přehnané nalíčení.

Velitelství policie se podobalo pomalu se vyprazdňujícímu mraveništi.

Warner byl rád, když dorazili do Coddovy kanceláře.

Maud zaklepala, vstrčila hlavu do "nejsvětější svatyně" a pak Warnerovi pokynula, aby vešel. Ustoupila ze dveří. "Kávu?" zeptala se.

Než stihl Warner odpovědět, rozhodl Codd zevnitř. "Děkuji, ne. Můžete už jít domů, Maud. Dnes už vás nebudu potřebovat."

Stroze se rozloučila a pak zmizela Warnerovi z očí, protože vešel do kanceláře a poprvé užasl, když uviděl

neobvyklou techniku vedle Coddova psacího stolu.

"Ach,Jeffe..."

Tlumený hlas způsobil, že Warner pohledem přelétl od zapnutého monitoru k židli, v níž seděl Virgil Codd. Světlo bylo tlumené.

Napřaženou ruku by Warner nejraději přehlédl, protože i tohle mohla být jedna z obvyklých fint. Codd se totiž většinou čerta staral o slušnost a dobré pracovní klima.

Warner se zatvářil neurčitě.

V Coddově stisku ruky nebylo ani zbla z toho, co by se dalo očekávat od člověka s jeho vlivem.

"Tak se přece posaďte, Jeffe. Mrzí mě, že jste musel čekat tak dlouho. Ale tady to chodí... no, však to znáte. Vyspal jste se aspoň mezitím? Vypadáte špatně. K čertu, vy ale vypadáte mizerně. Muselo vás to pěkně sebrat. Nejprve ta věc s Needlesem a teď..."

"K věci, prosím!" Warnerovi bylo velice nepříjemné, že se mu právě tímhle způsobem připomíná všechno to, nač chtěl zapomenout. "Pokouším se k vám dostat už několik hodin! Přitom nejde - no však to znáte," nepokrytě napodobil Codda, "o žádnou... banalitu, ale..."

"To vím, Jeffe, jak bych nevěděl. Ale jen se rozhlédněte! Co vidíte?"

Warner zaťal zuby. Dávno už zjistil, jaké obrázky byly na monitoru: záběry ze vzduchu (opatrně z helikoptéry) na Paddington Street, přesněji na pozemek číslo popisné 333.

"Od chvíle, co jste opustil místo toho záhadného úkazu, leccos se tam přihodilo," pokračoval Codd, aniž počkal na odpověď. "Nemůžete to vědět, protože jste byli se Stillerem u toho případu v Hargrave Street, ale..."

"Proč si nejprve nepromluvíme o Secadovi a Stillerovi a pak teprve o tom ostatním, pane?"

Codd předstíral údiv. "Myslel jsem, že tohle vás bude zajímat především, Jeffe. Je to přece váš případ..."

"Který jste mi vnutil stejně jako všechno ostatní poslední dobou!" Nedokázal se ubránit této výčitce, která měla být vyslovena už dávno. "Víte moc dobře, že jsem byl na stopě obrovské věci - i bez toho, co se děje v Paddington Street a co se naprosto vymyká alespoň mému chápání!"

"To už chcete zase začít s těmi svými neudržitelnými teoriemi o vraždách zlomením vazu?"

Warner zavrtěl hlavou. To, co se stalo ve výtahu a dlouhé čekání způsobily, že pohár přetekl. "Vynechte laskavě to slůvko "neudržitelné." Získal jsem totiž velmi jasné důkazy, které jednak můj předpoklad potvrzují a jednak vnášejí do případu minimálně stejně záhadné prvky, jaké pozorujeme v ostatních událostech, kterými se momentálně zabýváme!"

"Co to povídáte, Jeffe?" Codd se rozzlobeně opřel v křesle. "To o tom vážně chcete diskutovat teď? Podívejte se na monitor! Ukážu vám něco, co vám vyrazí dech, to vám slibuji!"

"Teď je stejně vhodná doba jako kdykoliv jindy. Nechal jste mě - s dovolením - čekat tak dlouho, že musí být už konečně dost času, abyste mě konečně vyslechl!"

Mýlil se, nebo se skutečně po hranaté a masité tváři policejního šéfa právě mihl nanejvýš pobavený výraz?

"Tak dobrá, Jeffe. Možná to ještě nevíte, ale velice si cením vašeho přístupu. Toho, jak se snažíte dostat věcem na kloub. To, že se přitom člověk občas sekne..."

Warner vytáhl z kapsičky košile papírek, který u sebe nosil už dlouho. Hil Asgard, počítačový odborník v příslušném oddělení se napojil na centrální počítač policie poté, co ho Warner přesvědčil, že jedná na Coddův příkaz. Byla to lež z nutnosti. Codd dělal naopak všechno možné, aby Warnera odradil od jeho teorie, že za všechny čtyři dosavadní vraždy v jeho revíru, při nichž byl obětem zlomen vaz, je odpovědný jeden vrah. Posledně dokonce naznačil, že se touto záležitostí bude zabývat Stiller, aby měl Warner čas věnovat se plně případu v Paddington Street.

"Co je to?" zeptal se Codd, když mu Warner podal papírek.

"Přečtěte si to," vyzval ho Warner.

Codd chvilku zíral na papír, se kterým ho chtěl Warner konfrontovat už dříve. Jenže mezitím do toho přišla ta událost v uzavřené zóně.

"Elizabeth Bayová, devatenáct set šedesát tři," citoval Codd náhodnou položku z celého seznamu. "Geordy Henner." Krátce zvedl zrak, Annie Barkleyová... DarlingHarbour, devatenáct set čtyřicet osm, Jennifer Bowlová... Woolloomooloo, devatenáct set sedmdesát tři, Charlene Kingová..." Virgil Codd si olízl rty a položil papír před sebe na stůl. "Co to znamená? Místa, letopočty, jména..."

Warner se mírně předklonil. Zvedl pohled od matné obrazovky, která ho samozřejmě neustále přitahovala. "Jsou to jména a data úmrtí jedenasedmdesáti osob, které během necelé stovky let žily v Sydney a zemřely násilnou smrtí. Všechny byly nalezeny - chtěl bych zdůraznit, mimo jiné - se zlomeným vazem. Číslo dvacet osm na konci seznamu, to je počet obětí, které zahynuly stejně, ale nemohly být identifikovány. Nápadné je, že poměr žen vůči mužům je asi čtyři ku jedné. Ty charakteristiky, které jsem zkoumal, vykazuje čtyřnásobně větší počet žen než mužů!"

Warner se odmlčel a s očekáváním pohlédl na svého nadřízeného. Pak se zeptal: "Pořád ještě se zdráháte uvěřit souvislostem?"

Virgil Codd se nadechl a vydechl. Znělo to, jako by se mu skutečně nedostávalo vzduchu. "Je smutné přihlížet, jak se lidi vašich schopností, Jeffe, dostávají docela mimo. Je to velice smutné. Ani nevíte, jak bych vás právě teď potřeboval..." Zavrtěl hlavou. "Sto let, Jeffe!" Přišel jste za mnou a spekuloval jste o několikanásobném vrahovi, protože jste se domníval, že ve vašem obvodu byly spáchány čtyři velmi podobné vraždy - to by bylo oukej. Tím by bylo možné se zabývat, kdyby tím netrpěly ostatní běžné věci. Ale teď ke mně přijdete naprosto vážně - ve chvíli, Jeffe, kdy hoří celé město - a chcete mi namluvit něco o sériovém vrahovi, který zabíjí v Sydney lidi už sto let! Jeffe! Zamyslete se nad tím sám! Kolik by takovému vrahovi muselo být let!"

Warner neočekával jinou reakci. "Sám jsem říkal, že je to dost záhadné."

Codd zavrtěl hlavou. "Je to víc, Jeffe! Mnohem víc - je to bláznivé!"

"Bláznivé bylo i to, že mě chtěl zabít Stiller!"

Codd se zarazil. Povzdychl si. Jeho prsty sklouzly k papíru a ještě více ho pomačkaly. "I o tom si musíme promluvit, Jeffe. To, co jste uvedl do protokolu, přece nemůžete myslet vážně. To, že ten blázen, kterého jste se Stillerem zatkli v Hargarve Street, je o padesát let starší Brian Secada, to ponechám vzhledem k ostatnímu, co se stalo, stranou. Secada je už v blázinci. Ale vy, Jeffe, vy na mne už také nepůsobíte zrovna zdravým dojmem. Po Stillerovi se nenašla sebemenší stopa ani tam, kde podle vaší výpovědi měl údajně zemřít. Ale kdyby vaše vylíčení událostí odpovídalo skutečnosti, mělo by se něco najít, že? Jenže když už zde nejsou patrně na místě pochyby, jak mám věřit, že si na vás počíhal někdo jako Stiller, aby vás odpravil na onen svět? Jaký motiv ho k tomu mohl dovést?"

"To všechno nevím," řekl Warner. "Ale nebyl to první útok na mne."

"Že nebyl první?" Codd zavrtěl hlavou a pozvedl obočí.

Warner mu vylíčil přepadení v podzemní garáži svého domu. Ještě během toho, co popisoval, jak ti tři vypadali, pochopil nesmyslnost svého počínání.

Codd teď neustále hleděl na monitor.

"Rozhodl jsem se, že váš další osud bude záležet na výsledku našeho rozhovoru," řekl jakoby v samomluvě, aniž Warner zpočátku pochopil dosah těch slov. "Pokouším se ze všech sil zvládnout chaos, který nastal. Nemáte ani tušení, jaká lavina se spustila. Ani tušení!" Zvedl ruku a ukázal na obrazovku. "Dobře se dívejte. Vy blázne! Samozřejmě není to, co se děje, normální! Nejprve zmizel beze stopy ten zatracený barák s celou zahradou a pak se vrátila vegetace... Jenže jaká vegetace, Warnere, dobře se podívejte! Copak jste někdy v našich šířkách viděl takovéhle stromy a keře? To sotva!" Zvedl dálkový ovladač, který ležel před ním na stole a stiskl tlačítko. Hned bylo vidět, že obraz, který běžel na monitoru, není živý přenos, ale videozáznam.

"To, co tady vidíte, jsem dostal před dvěma hodinami," pokračoval Codd. "Byl to první a dosud i poslední přelet nad tím pozemkem. Pilot je rád, že přežil. Musel nouzově přistát, protože dostal najednou halucinace, které mu znemožnily normální návrat na zem! A něco vám prozradím! To, co se po něm sápalo, se ho nezmocnilo docela, jinak bychom neměli ani tyhle záběry!"

Warner mlčel, zmítal se mezi vztekem a pocitem naprosté bezmoci.

Codd přetočil záznam trochu dopředu a pak zase spustil normální posun. "Co vidíte?" zeptal se.

Warner neměl chuť, aby si na něm šéf dál vyléval zlost. Přesto se díval na monitor, kde zeleň bující v závratném tempu vynechala uprostřed zahrady jisté místo.

"Mýtinu," řekl téměř proti své vůli. "Přibližně tam, kde stál dům."

"Správně," přikývl Codd. "Kruhová mýtina o průměru asi dvaceti až třiceti metrů, na níž je vegetace tak vyschlá, jak byla před zánikem domu všude v jeho okolí. Všechno ostatní se drží v uctivé vzdálenosti. Pochopíte, že Ala Weinberga a všechny ostatní, kteří mi každou hodinu telefonují, nemohu odbývat věčně. Potřebuji odpovědi a ne neustále nové otázky, co se děje v Paddington Street..."

"Co říkají odborníci?"

"Odborníci jsou idioti. Potřebuji někoho, kdo mi nezatížen pseudovědomostmi zjistí, co se na tom pozemku děje. Potřebuji člověka s odvahou."

Warner náhle pochopil, kam Codd tímhle, pro něj typickým, složitým způsobem míří.

Krátce se uchechtl. "To přece nemyslíte vážně..."

"Ještě nikdy jsem nemyslel nic tak vážně." Codd odstrčil papír z počítače stranou. "Formuloval bych to takhle, Jeffe: Vzhledem k vašemu podivnému chování a k obviněním a tezím, které jste přednesl, už pro mne nadále nejste vhodný. Mohl byste se ovšem rehabilitovat tím, kdybyste obstaral odpovědi, které potřebuji. Odpovědi, které potřebujeme všichni! A samozřejmě se musíte přestat zesměšňovat. Momentálně jsem nechal prověřit technickou závadu, která vedla ke zřícení výtahu. Samozřejmě dám pátrat po Stillerovi, který je od té doby nezvěstný. Pokud by se našlo jen zrníčko něčeho, co by podpořilo vaše tvrzení, ihned vám zašlu omluvu. Ale jestli chcete slyšet můj názor, není to příliš pravděpodobné..."

"Takže vy chcete, abych vkročil na pozemek, na němž zahynulo už přes tucet lidí," vyslovil Warner to, co Codd nechal nevysloveno mezi řádky.

"Vám se zdá, že toho po vás chci příliš?"

Během poslední fáze rozhovoru Warner přemýšlel, jestli nemá se vším praštit. Coddovo stanovisko chápal stále méně. Ale kdyby teď všeho nechal, našel by Codd prostředky, jak ho odstavit navždycky. Virgil Codd nebyl džentlmen...

"Ne," řekl zarytě. "Kdy mám jít?"

"Ihned."

"Ihned? Vždyť se stmívá..."

"Tahle věc nestrpí odkladu. Vybavíme vás vším, co vám vaše poslání usnadní, Jeffe. Nesmí se vám nic stát."

Warner měl pod očima tmavé kruhy. Stopy vyčerpání a chybějícího spánku. Jenže na ten nyní nebylo ani pomyšlení.

"Půjdu sám?" zeptal se drsně.

"Sám." Virgil Codd přikývl.

Označit ten hotel jako omšelý by bylo pořádným lichocením. Vylezli z kanalizace a pod rouškou soumraku se plížili méně rušnými uličkami směrem od středu města. Na nejvýchodnějším předměstí pak vešli do téhle barabizny, v níž nocovali zřejmě jen pěší turisté s tenkou peněženkou nebo zkrachovalé existence.

Neoholený vrátný si žádostivě a současně s nedůvěrou prohlížel Lilith v promáčených a o několik čísel větších

šatech. Vypadalo to, že Duncana Luthera zná, protože místo pozdravu zahuhňal: "Ahá, náš svatoušek zase něco sebral na dlažbě, aby to zachránil před zkázou. Neměl bys to přehánět, chlapečku. Tahle kráska vypadá, že by mohla být nebezpečná i tobě..."

Luther na něj jen mlčky pohlédl a vzal si klíček od pokoje, do kterého se pak odebrali. Lilith zašla do úzké koupelničky, kde se svlékla ze šatů. Luther čekal v pokoji. Stál u okna před zataženými závěsy, když odešla.

Venku se setmělo.

Lilith pohlédla na své nahé tělo. Nepotřebovala k tomu světlo a zrcadlo jí stejně příliš nepomohlo.

Tam, kde zanechaly drápy krvavé stopy, byla pokožka opět docela zhojená. Nikde už nebylo vidět znaky krátkého, ale divokého zápasu, který Lilith přežila jedině díky Lutherově pomoci.

Pomalu se jí vracely síly. Přesto se cítila jaksi nevysvětlitelným způsobem amputovaná.

To ty šaty, napadlo ji. Chybí mi šaty. Byla to jediná hmatatelná vzpomínka na matku.

Zabalila se do osušky, kterou si uvázala nad ňadry. Nevšimla si, že jí téměř nepřikrývá klín.

Když se pak vrátila do mdle osvětlené místnosti, Duncan Luther už nestál u okna. Seděl na okraji postele. Tvář měl zabořenou v dlaních. Vypadal dezorientovaně, dokud nezpozoroval Lilith a nevytřeštil na ni oči.

"Co jsem to udělal?"

Poprvé od chvíle, co ho Lilith poznala, měl jasný pohled. Před ním na zemi ležela dýka, na níž ještě ulpívala tmavá upíří krev. Lilith se zastavila. V prsou se jí cosi sevřelo. "Jen to, co se muselo udělat," odpověděla. "Copak si na nic nepamatuješ?"

Trpce se usmál. "Vzpomínám si na všechno! To je právě to! Nevzpomínám si jenom, proč jsem jednal tak a ne jinak... proč jsem musel..."

"Víš ještě, kdo jsem?"

Přikývl.

"I to, kdo jsem doopravdy?"

"Připadá mi, že bych to neměl vědět. "Rozcuchal si vlasy.

"Upírka?"

"Něco podobného. Dej to pryč!" poprosila ho.

"Tu dýku?"

"Ano."

Přikryl ji polštářem. "Už je to lepší?"

"Musíme si promluvit," řekla, aniž odpověděla na Duncanovu otázku. Její hlas teď zněl hrdelně. "O spoustě věcí, ale nejprve o něčem zcela určitém. Obávám se, že mám jistý problém."

"Problém?"

Přikývla s rozechvělými rty. "Mám příšernou žízeň..."

Projel všemi zátarasy a z vozu vystoupil rovnou před vchodem na pozemek číslo 333 v Paddington Street.

Vstříc mu vyšel policista. "Právě jsme byli informováni, pane. U brány máte připravenou svítilnu a přenosnou vysílačku. Ale jste si jist, že to chcete risknout? V noci?"

Policistova obava zněla upřímně.

"Je něco, co nevím, ale měl bych vědět?" zeptal se Warner.

"Dva biologové, které poslal starosta Wienbergr a kteří se měli podívat na ty podivné rostliny v zahradě ještě za denního světla, se doposud nevrátili. Kontakt vysílačkou se přerušil, takže se lze obávat nejhoršího. Jenže velení odmítlo, abychom sestavili a vyslali pátrací skupinu. Od té doby se tedy omezili na pouhé pozorování zvenčí." Zamnul si bradu. "Upřímně řečeno, já nechápu rozhodnutí poslat vás sem samotného, pane. Promiňte, ale..."

Warner zamířil k bráně. Podél zdi byly rozmístěny reflektory. Ty ovšem osvětlovaly pouze okraj zahrady. Porost byl jinak neprostupný jako zeď.

Warner měl v pouzdře pod paží nabitý revolver. Přesto se ovšem v duchu ptal: Proč to dělám? Nikdo mě k tomu nemůže donutit. Ani takový lump jako Codd.

Zavěsil si vysílačku přes rameno a zapnul svítilnu.

Když otevřel bránu, vzpomněl si na Needlese, Secadu a všechny ostatní. Krátce ho zamrazilo. Pak kráčel dál. V nose ho zašimraly podivné neobvyklé vůně.

Praskání ve vysílačce ustalo, aniž si toho všiml. Když se poprvé ohlédl, nechápal, že se za ním tyčila stejná zelená stěna jako všude kolem.

Paprsek svítilny se zavrtával jako tyč mezi větve a listí do přízračné tmy, kde už byl Warner očekáván.

Číhalo tam cosi strašlivého...

KONEC

AHOJ, KAMARÁDI NOCI!

Vy, kteří jste z neodpustitelných důvodů propásli začátek "vampýrské" série - jen žádnou paniku! Sešity si můžete bez problémů objednat v zásilkové službě (informace máte na poslední straně sešitu), nebo přímo v nakladatelství.

A teď něco z historie:

KDO JE VAMPÝRA?

Lilith Edenová je dcerou upírky a smrtelníka. Spojují se v ní obě stránky: zlá, pít krev, podmaňovat si lidi a teprve v noci nabývat plné síly: a dobrá stránka, která u Lilith převažuje, ačkoliv se nedokáže zbavit odkazu své matky. Na rozdíl

od "normálních" upírů nezabíjí své oběti, ale pouze z nich saje krev. Jen pro informaci: člověk se stává upírem jen tehdy, jestliže ho upír usmrtí. Pokud ho upír pouze vysává, je jeho služebníkem.

Lilith je téměř sto let, vypadá ovšem jako dvacetiletá dívka. Má dlouhé černé vlasy a bledou pleť. Má překrásnou postavu, vystouplé lícní kosti a mírně šikmé oči. Je nezvykle silná, což je ovšem vlastností všech upírů. Její šaty nejsou docela obyčejné - mohou libovolně měnit tvar. Vampýra je si velmi dobře vědoma svých vnad a bez skrupulí jich využívá.

Mezi upíry má Lilith mimořádné postavení. Protože měla lidského otce, jsou její upírské schopnosti menší. Nedychtí tolik po krvi a její obraz v zrcadle a stín jsou sice rozmazané a průhledné, ale přece jen viditelné. V hrudi jí bije srdce, i když velmi pomalu. Rány se jí hojí rychle. Rána nožem, která by byla za jiných okolností smrtelná, například jen malounko krvácí a zahojí se během půlhodinky.

Lilith už nemá rodiče. Jejího otce usmrtili upíři za to, že se spustil s upírkou. Podařilo se mu sice Lilith zachránit v domě na dlouhé roky před pronásledovateli, ale nakonec ho přece jen dopadli. Lilithina matka zemřela už při porodu, což se stane vždy, když upírka přivede na svět živé dítě. Jenže to bylo součástí matčina plánu, který doposud neprohlédl žádný z upírů. Ani jistý Landru.

Lilith tedy bojuje proti vlastnímu plemeni. Protože ovšem k železným zákonům upírů patří, že nesmí zabít jiného upíra (podívejme se, v tomhle směru jsou humánnější než lidé) neustále porušuje tento kodex a je za to trestána tím nemilosrdněji. Pro upíry je stejně jen nenáviděným obojetníkem.

HISTORIE UPÍRŮ

Dodneška nebyla vysvětlena otázka, odkud vlastně upíři pocházejí. I naše vysvětlení na sebe nechá nějakou dobu čekat - ne, protože bychom žádné neměli, ale proto, že na tomto tajemství je založen celý seriál.

"Naši" upíři se zásadně chovají tak, jak to popsal Bram Stoker v "Draculovi". Snášejí tedy denní světlo, které jim ale působí bolesti hlavy a je jim odporné. Spí proto většinou přes den nebo se zdržují v uzavřených prostorách. Díky lidské krvi (zvířecí krev je pouze chabou náhražkou; spotřebovali by jí spousty) si uchovávají mládí a svěžest. Když krev dlouho nemají, rychle stárnou, ale včasným "natankováním" se zase dokáží rychle zregenerovat.

Abychom získali představu o schopnostech a slabinách upírů, uvádíme několik citátů ze Stokerova "Draculy":

Upír je pánem nekromanie, dokáže tudíž přinutit mrtvé ve své blízkosti, aby plnili jeho rozkazy. Je mimořádně krutý a zatvrzelý. Dokáže vnutit živlům svou vůli, dokáže vyvolat hrom a blesk, mlhu a bouři. Vládne i všem nižším živočichům jako jsou krysy, sovy, upíři, lišky a vlci...

Upír žije věčně. Stařecká slabost nebo nemoci jsou mu cizí. Omlazuje se tím, že požívá velká množství lidské krve a nejí jako my. Nevrhá stín a nevyvolává odrazy v zrcadle...

Upír se dokáže proměnit ve vlka. Občas na sebe bere i podobu netopýra. Často přichází v závoji mlhy, kterou sám vyvolal, i když její dosah je omezený, protože vzniká pouze kolem jeho těla. Za tmy vidí jako kočka...

Přesto není upír svobodný! Jeho moc končí za rozbřesku - stejně jako moc všech zlých duchů. Existují pak jisté věci, které ho ovlivňují tak, že dokonce ztrácí moc. K nim patří česnek a kříž. Před posvěcenými věcmi přímo panicky prchá. Keřová růže, položená na jeho rakev mu brání, aby z truhly vylezl. Posvěcená kulka prostřelená rakví, v níž odpočívá, ho zabíjí stejně jako dřevěný kůl, zabodnutý do srdce. Usmrtit je ho možné i tím, že se mu oddělí hlava od těla a ústa se naplní česnekem...

Dnešní upíři se značně přizpůsobili společnosti a odlišují se pouze bledou pletí. Upíři jsou všude kolem nás. Samozřejmě dbají na to, aby kousáním obětí nevznikl nekontrolovaný "dorost", protože by brzy neexistovali žádní lidé a tedy ani dost potravy. Když opravdový upír vysaje svou oběť, zlomí jí většinou vaz. Relativně zřídka se stává, že se z člověka stane upír - a pokud už k tomu dojde, většinou otrocky slouží.

Tito noví pijáci krve se liší od původních upírů ve třech věcech: Jsou podstatně slabší, pročež také s přibývající délkou své služebnické existence snášejí stále méně sluneční světlo, které pro ně nakonec představuje smrtelné nebezpečí. Nemají magické schopnosti a jsou původním vampýrům bezvýhradné k dispozici. Přesto, pokud "nový upír" dokáže ukojit svou krvelačnost a vyhne se všemu nebezpečí, je i on - alespoň teoreticky - nesmrtelný.

Upíři zůstali i při vší civilizovanosti, kterou projevují, divokými tvory, kteří ovšem svým pudům podléhají zpravidla až po západu slunce. Pak odkládají svou masku a stávají se téměř barbary. Staří pijáci krve s oblibou drásají své oběti ve vlčí podobě. Upíři jsou šikovní, inteligentní a za svého života, trvajícího většinou několik stovek let, nashromáždí spoustu vědomostí a schopností, s nimiž to oni nebo jejich sluhové dotáhli až do vrcholných funkcí, ve kterých dnes mají stále rostoucí vliv.

Tolik dnešní informace. Do příště se loučí s krvavým pozdravem "Dobrý skus!" Váš
Monster Mike

??

??

??

??